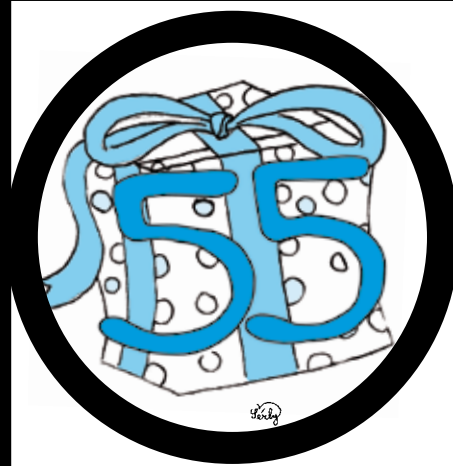

BEZEVSEHO

občasný občasník

55

LEDEN 2018

OCEŇENÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice

/2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem

/2008+2014/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou

/2009 + 2013/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky /2009 + 2010+2015/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

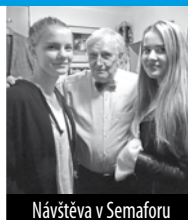
V 55. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Stužkovací večer 4.S

3.S ve fotoateléru

Návštěva v Semaforu

Beseda s paní Chalupovou

Čerti na Polygrafce

Milí čtenáři, trochu jsme se tímto číslem zdrželi. Ale to víte, Vánoce a prázdniny nám zkrátily prosinec i leden. Myslím, že to ale nevadí, když se ohlédneme kousek zpátky. Snad nebude vánoční tematika působit poněkud nepatříčně.

Veškerá vánoční výzdoba pomalu zmizela, i když se přiznám, že stromečky a srnky stříhané z bílého papíru a pauzáku jsou tak krásné, že jsem je na okně v mé pracovně ještě ponechala. Namlouvám si, že zimní krajina, na kterou sněží (vločky jsou opravdu malinkaté, daly mi spoustu práce), je zimní, ne vánoční.

Je zvláštní zima, na Vánoce nás nechala v blátě. Štědrý den byl šedivý a počasí působilo smutně a neútně. Ještě že chodil Ježíšek, jinak bych měla depresi.

S počasím se budeme muset smířit, poslední roky to tak chodí stále dokola. Teď byla na chvíli opravdová zima. O víkendu svítilo sluníčko a bílé pláň polí se jiskřily. Avšak odpoledne se schovalo za sněhové mraky. Chvillemi se sypal sníh a padaly vločky, kterým doma říkáme vloky, když jsou obrovské. Teď už je zase deštivo a šero.

Ve zprávách říkali, že je letos pětikrát méně slunečního svitu, než v loňském roce. Až bude zase svítit, běžte, milí čtenáři, honem ven a naakumulujte do sebe světlo, bez něhož se nedá žít. Čtení Bezevšeho si ponechejte, až se zatáhne. A těšte se, protože v tomhle čísle tradičně najdete spoustu krásných textů, kreseb a fotografií. A o čem jsme psali? O internátě, o sbírkách a charitativních počinech, o kulturních akcích a besedách, o slavných osobnostech, o bývalých žácích i těch současných, o dnech otevřených dveří, o stužkovacím večírku, výletech, projektech a tak dále.

Do nového roku vám z redakce přejeme hlavně zdravíčko a štěstíčko. Není nic cennějšího. A buďte veselí a hraví, rozumní i trochu nerozumní, jděte a nedejte se. V novém roce buďte úspěšní a splňte si svoje sny. Ať je váš cit a rozum vždy tam, kde je ho třeba. Ať zvládnete maturitu i závěrečné zkoušky, jiní svoje životní zkoušky. Hodně sil a vůle se s tím poprat! A hlavně hodně radosti ze života, hodně smíchu a pozitivní energie. Takže slunce v duši, milí čtenáři, ať na to čtení dobře vidíte!

Iva Šabatová

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΖΙΩΤΑ ΙΝΤΡΑΚΚΕΗ

LISTOPAD 2017

● Listopadové dny na DM byly tak trochu ve znamení DUŠÍČEK. Paní vychovatelka Trejtnarová si povídala se žáky při „Černé hodině“, která se uskutečnila dokonce na pokračování, na téma život, smrt, kultura hřbitova apod.

● Zorganizovala také celointernátní turnaj ve stolním fotbalu, jehož vítězi se po dlouhém boji stali: v prvním kole M. Abt a A. Asaad, ve druhém (smíšené dvojice) pak M. Abt a Š. Minářová.

● Co si počít s nudou, závislost na PC, vztahy partnerské, kamarádky i rodinné, sebevědomí, hudba, žárlivost – to vše bylo předmětem skupinových i individuálních rozhovorů, které vedla se žáky paní vychovatelka Machová.

● Při skupinových schůzkách paní vychovatelky Obergruberové se žáci zabývali svou osobností (sebeznáním a sebehodnocením), ale i významem volného času a pohybu v životě člověka.

● Paní vychovatelka Obergruberová ještě mezi žáky zrealizovala malou anketu na téma: „Co ti říká 17. listopad?“ Bohužel anketa ukázala, že pro převážnou většinu žáků to je jen nějaký svátek, jehož význam vůbec neznají.

● Na DM také proběhla v listopadu velmi zajímavá akce „Horké křeslo“, o níž se blíže píše v jiné části našeho časopisu.

PROSINEC 2017

● Vánoční zvyky v rodině, význam Vánoc pro každého z nás – o tom i o dalších vánočních tématech si povídaly paní vychovatelky se svými žáky po celý prosinec.

● Jedna část skupiny paní vychovatelky Obergruberové se také naučila, jak pečovat o zdraví, druhá pak přemýšlela o svém budoucím rodičovství.

● Hrály se také hry (Bomba, Twister), ale hlavně proběhly dvě tradiční vánoční aktivity:

● Velké vánoční setkání u stromčku – dárky, pohostění, vánoční příběhy a rozjímání (paní vychovatelka Trejtnarová)

● Tajemství Vánoc – vánoční věštění (paní vychovatelka Obergruberová)

OKÉNKO
školní metodicky prevence

V tomto okénku vás pravidelně informuji o preventivních aktivitách, které probíhají v naší škole, tentokrát za období od října do prosince tohoto školního roku:

Ve všech třídách se uskutečnily třídnické hodiny za účasti třídních učitelů a školní metodicky prevence. Cílem bylo probrat problémy, které žáky trápí, a hledat jejich řešení.

Třídy 1.A a 1.P navštívili pracovníci rumburské pedagogicko-psychologické poradny Mgr. Eva Michalinová a Mgr. Zdeněk Staněk a při dvouhodinové aktivitě se snažili přispět k bližšímu vzájemnému poznání se žáků, které je předpokladem pro dobře fungující vztahy uvnitř kolektivů.

-lo-

HORKÉ KŘESLO

Už mnoho let je na DM naší školy tradicí beseda s názvem HORKÉ KŘESLO. Hostem na této besedě bývá někdy z pedagogů školy a smyslem akce je, aby žáci měli možnost poznat své učitele i z jiné stránky, než jen z té školní, tj. dozvědět se více o jejich osobním životě, názorech a podobně.

Do letošního Horkého křesla usedl odvážně pan učitel ONDŘEJ TICHÝ. Je to vůbec v historii Horkého křesla první učitel z řad učitelů odborného výcviku.

Besedy se zúčastnilo přes dvacet žáků a myslím, že je velmi zaujala, protože na mnoho věcí, zvláště v oblasti profesní, přinesla úplně nový náhled.

Přináším pohled na besedu jedné ze zúčastněných žákyň, a to Terezy Čákové ze 4.S: „Úterň Horké křeslo pro mě bylo již čtvrté, ale v tolika ohledech jiné, než ta minulá. Pro většinu z nás byl celý večer překvapením, jelikož jsme nevěděli, jestli se s námi pan Tichý rozpráví. Ale pan učitel se všech otázek bez problémů zhostil a čas určený na besedu utekl jako voda. Doufám, že do konce školního roku ještě někdo z učitelů přijde a my je budeme mít možnost poznat jinak, než před tabulí.“

-lo-

ČERVENÁ
STUŽKA

Již mnoho let se naše škola zapojuje do sbírky Červená stužka, jejíž výtěžek je určený na prevenci a léčbu stále ještě smrtelného onemocnění AIDS (přednášky pro žáky, anonymní testování, provoz Domu světla, léčba AIDS...).

Sbírky se zúčastnilo pět dvojic žáků naší školy a podařilo se jim získat přes 4000 Kč, a to i přes velkou letošní nepřízeň počasí, déšť a zimu. Většina z nich se dobrovolnické sbírky zúčastnila poprvé v životě, byla to pro ně úplně nová zkušenost. Naopak Bára Šudová a Valentina Turnová jsou zkušenými dobrovolnicemi již mnoho let a tentokrát jim patří zvláštní ocenění, protože týden, ve kterém se sbírka konala, měly obě dívky volno. Přesto neváhaly a šly „do toho“, a to velmi úspěšně (vybrali 1092 Kč). Konkurovali jim dobrovolníci nováčci Adam Šobek a Aleš Wetzl, kteří vybrali největší částku – 1543 Kč.

Velké poděkování patří i dalším dvojicím – Heleně Rejmanové a Vanese Bělové, Ivetě Guerra a Barboře Kalbáčové, Ivetě Chaloupkové a Petře Čechové.

Škola, která prodá 250 stužek a získá tak částku 5000 Kč má nárok na besedu na téma AIDS zdarma. Naším dvojicím do této částky chybělo něco přes 600 Kč. Pomohla paní zástupkyně Iva Šabatová, její iniciativou a obětavostí se podařilo získat zbývající částku, a to díky přispění vás, studentů naší školy. Díky.

-lo-

Musím dodat...

K tomuto článku musím dodat, že jsem se obrátila na žáky. Nemusela jsem dlouho vysvětlovat. Netušila jsem, kolik ochoty pomoci a přispět, byť třeba pouhou desetikorunou, jsem viděla. Nečekala jsem to. Máme dobré a citlivé žáky. Za to jsem vděčná. Děkuji všem, kteří pomohli dobré věci.

-ŠA-

Co jsem pro vás objevila
v aktualitách z oblasti látkových
a nelátkových závislostí:

Od 1. ledna 2018 začíná platit 2. fáze nového protihazardního zákona, která znamená, že z restaurací zmizí automaty.

Ty budou smět být pouze v hernách a kasinech. Herny musí mít nepřetržitě v provozu monitorovací systém a uchovávat záznamy, které si mohou vyžádat kontrolori.

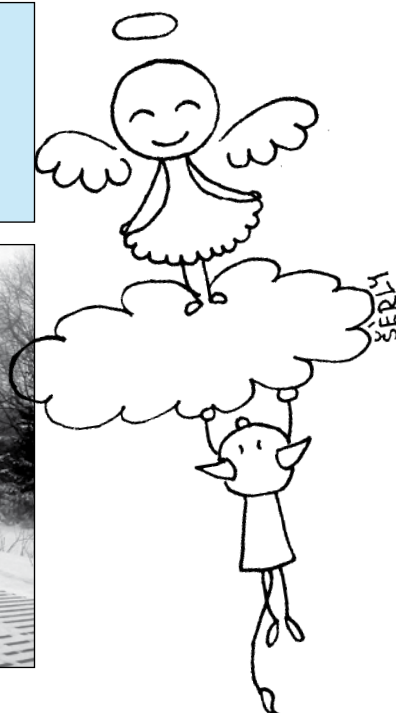
Také skončí anonymní hraní, protože všichni hráči se budou muset před hraním zaregistrovat.

-lo-

PLÁNĚ
pod Ještědem

V pondělí 15. ledna 2018 šťastně
odjeli POLYGRAFÁCI na hory a v pátek
19. ledna téhož roku se šťastně vrátili.
Dokonce měli sněh a lyžovali.
V příštím čísle Bezevšeho přineseme
velkou fotoreportáž.

Vánoce se seniory

Ahoj všem! Dnes budu psát na téma Vánoce se seniory. Před Vánoci jsem našla projekt „Ježíškova vnučata“, kde si každý z nás může vybrat seniora a obdarovat ho dárkem, který by si přál dostat pod stromček. Ani chvíli jsem neváhala a vybrala jsem si pána u nás v domově pro seniory v České Kamenici. Koupila jsem mu rádio a velká sluchátka, která si přál. Než jsem šla za ním na návštěvu, celkem jsem se bála. Nevěděla jsem, co od toho čekat nebo jak bude pán reagovat. Dárky jsem hezky nazdobila, přidala k tomu nějaké maličkosti a vydala se za ním. Když jsem přišla, zapoměla jsem na to, že se bojím. Bylo to krásné! I když pán jen ležel, bylo vidět, že má velkou radost a je šťastný, že si na něj někdo vzpomněl a přání mu splnil. Malé děti na Ježíška věří, píší mu, ale jednoho dne se budou muset Ježíškem stát i oni. Každý z nás by měl dělat radost kolem sebe, tak si na to někdy vzpomeňte a i maličkostí udělejte komukoliv úsměv na tváři. Hezký pocit je k nezaplacení.

-BL-

TO POTĚŠÍ A ZAHŘEJE

Vážený pane řediteli,
obracím na Vás jakožto předsedkyně Společnosti Jana Palacha ve Všetatech, a to s upřímnou potřebou celé Vaší školy poděkovat. Před časem jsem oslovila pana magistra Stojaníka s prosbou, zda by Vaše škola nemohla vytvořit pozvánku pro pietní akt, který naše společnost k výročí smrti Jana Palacha každoročně pořádá. Pan Stojaník se mi rozhodl pomoci, studenti pak v hodině grafiky vypracovali návrhy pozvánky, které mi byly následně zaslány. Výtvary Vašich studentů mě neskutečně potěšily a do jisté míry i překvapily. Společně se členy naší společnosti jsme nevěděli, který návrh vybrat, jelikož všechny pozvánky byly na velmi vysoké úrovni. Tímto Vám tedy ještě jednou děkuji a ubezpečuji Vás, že všichni, kteří od naší společnosti pozvánku obdrží, budou rovněž obeznámeni s faktem, že ji máme jen díky dobré práci Vaší školy. Pokud byste, pane řediteli, souhlasil, ráda bych se v této záležitosti na Vaši školu obrátila i v příštích letech.

S pozdravem a přáním krásného dne
Mgr. Jana Beranová, předsedkyně Společnosti
Jana Palacha ve Všetatech

Předvánoční projektový den na POLYGRAFCE

I letos se poslední předvánoční den na POLYGRAFCE odehrál z hlediska vyučování netradičně. Žáci si vybrali z nabízených aktivit, říkáme jim „dílny“, což mě poněkud rozesměje. Představte si takovou sportovní dílnu, kde se „vyrábějí sporty“. Úsměvné.

Opravdu se uskutečnily dvě dílny výtvarné, v jedné se drátkovalo a korálkovalo, ve druhé se zdobily perníčky. Protože se letos nikdo nepřihlásil na dílnu hudební, hrála jsem a zpívala při korálkování.

Tradičně se také sportovalo v hale na koupališti. Mnozí se vydali do Křečan do rodinného domu Jiřího Cobla, který každoročně před Vánocemi zpřístupňuje veřejnosti vlastnoručně vyřezaný betlém z lipového dřeva.

Část odvážných vyšlápla na Dýmník, ale řádně promokli, neboť se venku čerti ženili.

Co se dělo v tiskárně, už ví kdekdo, protože novoroční videopřání, které tu v tento den

vzniklo, má na facebooku SOŠ mediální grafiky a polygrafie asi 2200 zhlédnutí.

V knihárně se vyráběli andělé. Překrásní andělé. Musím si takového také vyrobit. A andělé jsou aktuální celoročně, ne?

Samozřejmě se nejenom ve škole, ale i na odborném výcviku hodně povídalo, vařil se čaj a k němu se pojídalo tolik kalorické, cukrem obalované a čokoládou polévané cukroví.

Není krásnější čas, než adventní setkávání a rozjímání. Tak jsme se tady na Polygrafce před Vánocemi všichni na chvilku zastavili, než jsme se rozběhli do svých domovů, kde brzy začaly Vánoce.

-ŠA-

Poslední den na dílně v roce 2017

Co se dělo poslední den před vánočními prázdninami na knihárně? Vyráběli jsme andělíčky, zazpívali si s tiskaři Půjdem spolu do Betléma a mistři dokonce vytvořili živý betlém. Kdo se za koho převlékl? Paní Štěpánková byla kouzelný anděl, pan Štěpánek vážný Josef, Pan Mavec kníratý, úřvaný Ježíšek s batmanským dudlíkem a pan Kočí starostlivá Marie. Video najdete na facebookové stránce školy (<https://www.facebook.com/sosmgp/>). Určitě se podívejte, zvedne vám náladu. Všichni jsme se bavili. Po té jsme šli dokončit andělíčky a nakonec pelášili domů koukat na pohádky.

-Šmudla-

Předvánoční projektový den přinesl ...

... tuhé souboje
na bowlingových
drahách ...

... s řadou
striků ...

... neuprosné
souboje
o míč ...

... i výzrálou taktikou ...

... návštěvu betléma ...

... zdobení ...

... perníčků ...

... především děvčata se věnovala ...

... drátkování a korálkování ...

... a zbyl i čas na čaj a cukroví.

ŠÉRLY

Trochu rozruchu neuškodí

Počátek prosince je poznamenán výzdobou a přípravou na Vánoce. Nesmíme ale zapomenout ani na svátek svatého Mikuláše. Na Polygrafce se nikdy moc neřešil, ale skupinku studentů ze 2.S napadlo, že tento den trošku okoření. Připravili si pro Polygrafáky překvapení. Vyučování probíhalo podle plánu, ale najednou se ozvalo hlasité bouchání na dveře. Správně! Byli to naši dva čerti a je následoval Mikuláš s anděly. Andělé nesli nadílku a Mikuláš hledal zlobivce. Našel jich dost. Snad se v příštím roce polepší.

-Kajča-

Dne 21. prosince se na naší škole uskutečnil projektový den, na který se všichni žáci těšili, a to nejen proto, že byl s vánoční tematikou. Já jsem se společně s dalšími redaktory vydala podívat na betlém pana Jiřího Cobla, který svůj betlém staví už od roku 2012. Celý je vyřezaný z lipového dřeva.

Při mém prvním pohledu na krásný, propracovaný a hlavně velký betlém mě napadlo, kolik času u toho musel řezbář strávit, jelikož postavičky a všechny stavby byly propracované do nejmenších detailů. Pan Cobl je velice šikovný a zručný.

Nejvíce mě zaujalo, že je tento velký betlém dokonce pohyblivý. Veškerá technika byla skryta pod stolem, byla ohromující. Nasvětlení betlému bylo senzační. Pan Cobl uvedl, že až bude betlém dokončen, bude umístěn na veřejně dostupné místo. Takže ho za několik let budete moci vidět i vy.

-Verča- a -Trucker-

ANKETA

CO BYSTE NAPSALI DO DOPISU JEŽÍŠKOVI?

Paní učitelka Šabatová

Já mám hrozně moc přání. Třeba abych stála pevnýma nohama na zemi a nepadala ze schodů (někteří vědí). Občas ale není špatné se vznášet. A co dál? Aby všichni kolem mě byli šťastní, abych i já mohla být šťastná.

Paní vychovatelka Obergruberová

Aby pomohl mé mamince zvládnout stáří, a aby mi dal příští rok hodně síly, to všechno zvládnout.

Pan učitel Malec

Aby nepřestal chodit. Hlavně aby nechodil Santa Claus.

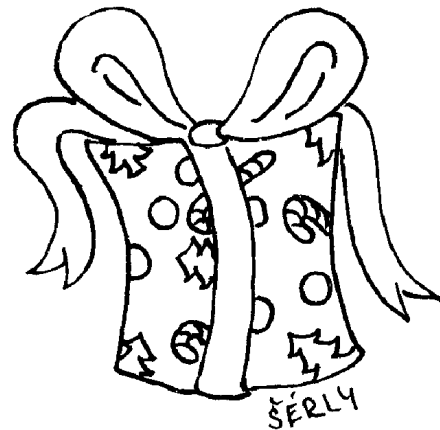
Pan učitel Makovský

Aby už konečně přišel, ještě jsem ho neviděl.
(Pozn. redakce: Nesmíte dupat, aby se nevyplašil!)

Paní učitelka Štěpánková

Ať jsou hlavně všichni šťastní a spokojení.

Paní učitelka Tomanová

To je těžké. Ať přinese všem lidem zdraví a pohodu.

Pan učitel Sýkora

Já bych se spíš zeptal. Jestli by si někdy nechtěl zaplatit ty dárky, co pořád nosí mým dětem.

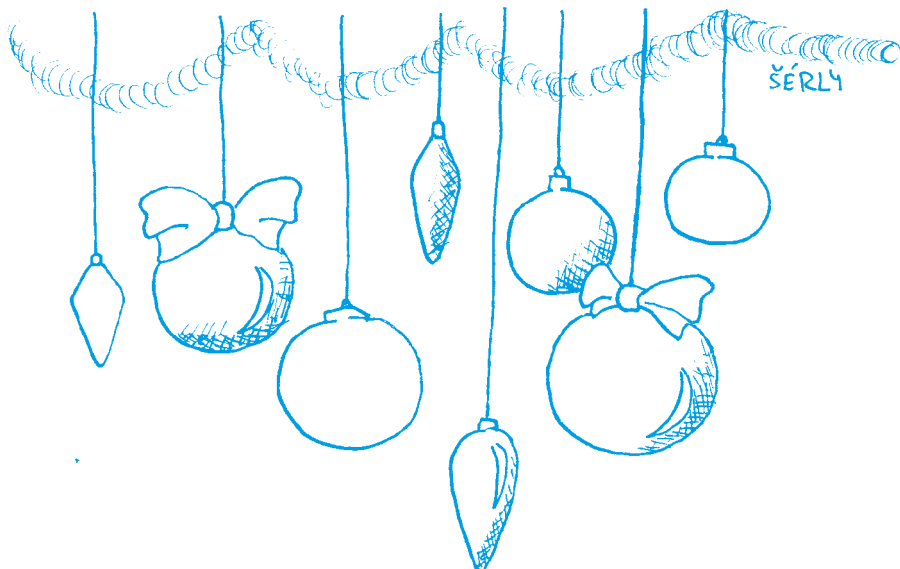

Pan učitel Pallag

Jak to, že se nestavil dřív!

(Pozn. redakce: Asi jste zlobil, pane učiteli.)

-KajčiTaichi-

Vánoční výlet do Drážďan

Dne 7. prosince 2017 jsme si my, třída 2.S udělali výlet do Drážďan.

Cesta byla celkem pohodová a rychle utekla. Díky rychlým reakcím pana učitele jsme stihli přestoupit, i když to bylo jen tak tak. Když jsme přijeli na místo, pár lidí se šlo s panem učitelem podívat na památky a zbytek šel po trzích. Z památek by bylo asi vhodné zmínit Zwinger, což je komplex barokních památek. Podívali jsme se také na náměstí König-Johann-Denkmal se sochou krále. Pan učitel nám pověděl něco o historii Drážďan, což pro nás bylo velkým přínosem. Dozvěděli jsme se něco o tradičních trzích či obyvatelstvu. Ač jsme památky viděli už minulý rok, byly pro nás stejně dechberoucí. Pak přišel na řadu očekávaný rozchod. Všichni se hrnuli do obchůdků nebo ke stánkům. Myslím si, že při cestě zpět toho měli všichni plné zuby (jak se říká). Doufáme, že si to většina užila. Také chceme hodně poděkovat panu učiteli Stojaníkovi, který s námi jel z dobré vůle, ač nemusel. Děkujeme i počasí, že nám přálo. A nakonec jsme třem spolužákům položily tři nejzajímavější otázky. Tak tady jsou.

1. Jak se ti líbilo v Drážďanech?

2. Jaké obchody jsi navštívil v osobním volnu?

3. Jak bys celkově hodnotil výlet body 1 – 10?

JAN DLOUHÝ

1. Takže v Drážďanech jsem si to užil.
2. Navštívil jsem HM, Primark a takový ten obchod s těmi pomůckami do vany. Ty bomby nebo co to bylo (myslí Lush).
3. Dal bych tomu 8-10.

MATĚJ ČAPEK

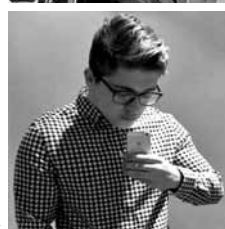
1. Jo, líbilo.
2. Navštívil jsem veřejné záchody a umývárny.
3. 10 bodů

HONZA ŠACH

1. Docela dobře, ale byli jsme tam moc dlouho.
2. Primark, H&M a NewYorker
3. Sedmičku

- Verča- a -Ilča-

Určitě si mnozí z vás všimli nápadně ozdobeného stromku na dvoře školy. Díky zvědavosti se odvážní jedinci i přes ostych vydali podívat a vzít si svoji skořápku štěstí. Byli jsme zvědaví, jestli nás odhalíte, a nebo ne. Samozřejmě jsme to byli my – vánoční vandalové! Jste zvědaví, jak jsme jednotlivá práníčka vyrobili? Zde se můžete inspirovat a tak udělat krásné překvapení pro rodinu či přátele!

Vánoční vandalové

Budete potřebovat: Vlašské ořechy, nůž, tavící pistoli (v případě nouze postačí izolepa), provázek, papír, tužku, nůžky a nápadité citáty. Doporučujeme vám v zájmu vašeho zdraví poprosit o pomoc dospělou osobu. Jsme připraveni a jde se na to!

Krok č. 1:
Připravíme si oříšek, který opatrně rozpůlíme na dvě části.

Krok č. 2:
Vymyslíme originální text, který napíšeme na proužek papíru a složíme jako harmoniku.

Krok č. 3:
Papírek složíme do ořechu. A jdeme lepit. Nejprve kousek provázku a potom druhou polovinu skořápky.
A hle! Oříšek vypadá jako nový.

Krok č. 4:
Můžeme vytvořit i malé plakáty, které tajně rozmístíme.
Nesmí chybět vandalské oblečení.
Jen pozor, aby vás nikdo nepoznal.

Krok č. 5:
Všechny vyrobené oříšky pověsíme na strom.
No nevypadá to zajímavě?

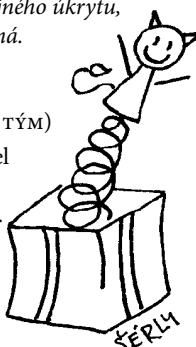

Krok č. 6:
A teď už jen pozorovat z tajného úkrytu, jak moc je vaše akce úspěšná.
Budeme doufat, že nám ty ořechy nesní veverky.

VERČA A DAN (VERDA TÝM)

P. S. Poslední oříšek jsem našel na stromě 24. 1. 2018, přesně měsíc po Štědrém dnu. Vzkaz zněl: „Pokud čteš tento vzkaz, stihl jsi získat tento ořech dříve než veverky. Gratuluji.“

R. Liščák

Jak na sněhuláka, když není sníh?

Potřebujeme:

- několik starých ponožek (alespoň jednu bílou a jednu barevnou)
- provázek
- nůžky
- špendlíky s barevnou hlavičkou (2 černé, 1 oranžový)
- lepidlo (vteřinové nebo tavná pistole)
- knoflíky

1. Ustříhne špičku bílé ponožky. Převrátíme naruby a jeden konec zavážeme provázkem. Převrátíme zpět.

2. Vycpeme zbylými ponožkami (jednu barevnou si nezapomeňte ponechat), otvor nahoře zavážeme provázkem a vytvoříme také zavázáním předěl mezi hlavou a tělem.

3. Z barevné ponožky uděláme šálu a čepici.

4. Namísto uhlí přilepíme knoflíky.

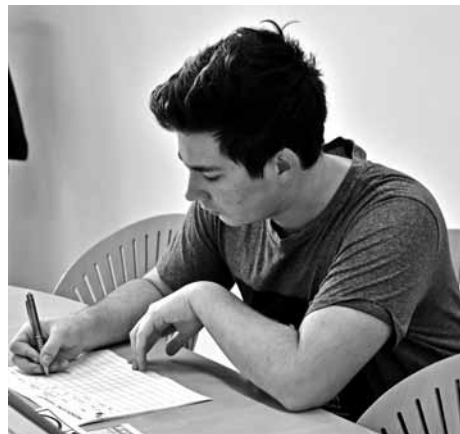
5. Jako oči a mrkev zapícheme špendlíky s hlavičkou a je hotovo!

Představuji vám našeho drsného Irvína.

-Kajča-

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ NA POLYGRAFCE

Dne 7. 12. 2017 se uskutečnil na naší škole Den otevřených dveří. Já (Bára Mannová), Sára Marešová a za redakci BZV Martin Průša s fotografkou Šárkou Makovskou jsme pomáhali s celou akcí. My dvě se Sárkou jsme lidem vyprávěly naše příběhy, protože se u nás dají vystudovat dva obory. Martin představil časopis Bezevšeho, někteří náš časopis znali, což nás velmi překvapilo. Hodně lidí to zaujalo a my byli rádi, že víc než polovina lidí odcházela z naší školy s pozitivním rozhodnutím se k nám v září připojit.

Přijel jsem z Jiříkova.
Zaujal mě tříletý obor reprodukční grafik.
Ve vaší škole se mi líbí.

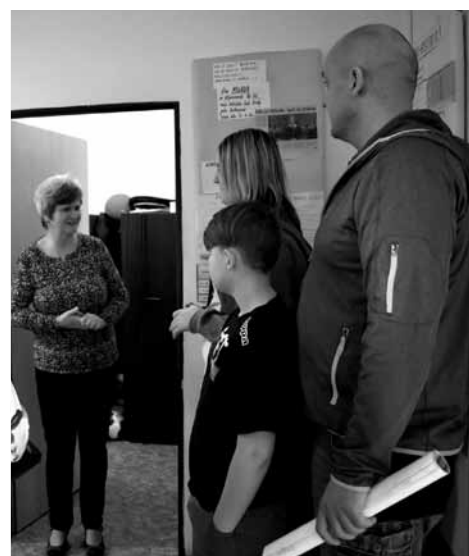

Přijela jsem z Litoměřic.
Nakonec mě nejvíc zaujal obor knihař.
Moc se mi líbilo vybavení školy a hodně mě překvapila právě dílna knihařů.

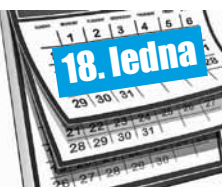
Přijel jsem k vám z Varnsdorfu.
Tiskař nebo grafik, ještě se musím nad tím zamyslet.
Líbí se mi prostředí školy.

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ NA POLYGRAFCE

Druhé dějství se odehrálo dne 18. 1. 2018 a svým scénářem kopírovalo předešlý Den otevřených dveří. Stejná byla i sestava, která se celý den stala o příchozí návštěvníky. Těch bylo za oba dny pětadvacet. Rada z nich vážila cestu například z Litoměřic, Semil, Liberce či Ústí nad Labem. Společným jmenovatelem byla vyjadřovaná spokojenost s vybaveností ateliérů, nabídkou oborů a jejich přístupností, ale také s ubytováním v zrekonstruovaném domově mládeže přímo v areálu školy. -iša-

Ve dnech 13. až 14. 11. 2017 se Domě kultury Střelnice Rumburk pořádal již 22. ročník výstavy Vzdělávání. Pořadatelem akce byl ÚP ČR, krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Rumburk, Informační a poradenské středisko pro volbu a změnu povolání. Naše Polygrafka se představila propagačním materiálem a s pozvánkou na Dny otevřených dveří. Součástí prezentace se stalo také 54. číslo Bezevšeho. Poděkování vedení školy patří Martinu Průšovi a Veronice Petrové za vzornou reprezentaci školy. Veronice patří také díky za výborné mafiny, které na akci připravila.

-iša-

Návštěva ze Základní školy v Dolním Podluží

8. listopadu 2017 jsme hned dvakrát měli možnost přivítat žáky ze Základní školy v Dolním Podluží. Žáci z této školy patří na Polygrafce k těm úspěšným. První skupinka byla ryze dívčí, druhá naopak plně chlapecká. Všichni posluchači byli při výkladu a ukázkách činností v polygrafické výrobě velmi pozorní. Deváťáci měli možnost vidět zpracování textů, obrazu a polygrafickou montáž, zhlédli tisk na digitálním i ofsetovém stroji a poznali i dokončovací zpracování novin. V knihárně je zaujalo ruční zpracování knižních vazeb, paspart a krabiček.

Závěr exkurze patřil nově vybudovanému fotoateliéru. Studenti ze 3.S vyzvali žáky z Dolního Podluží k ateliérovému focení. Následně byly vybrány fotografie zpracovány a vytištěny jako památka z návštěvy Polygrafky.

-iša-

Nejprve děvčata a po nich i chlapci se nechali vyfotit v ateliéru

Fotografie:
-Šerly-

BÁBA Z LEDU

Paní Lenku Obergruberovou bych představovat nemusela. Přesto to udělám. Pracuje jako vychovatelka na domově mládeže a je také metodičkou prevence. Ve škole ji můžeme potkat velmi často. Řídí a pořádá besedy ve třídách, zve k nám nejrůznější hosty a terapeuty. Dle mého názoru je právě ona velmi povolaným člověkem na svém místě. Prostě to umí s třídními kolektivy, nelení a vymyslí cokoliv, aby se tady žákům žilo lépe. Co o ní ale nevíte, je to, že s hrstkou místních otužilců chodí plavat právě teď, kdy fouká ze strnišť a v noci mrzne. A to není všechno. Koupe se i v nejtěžších mrazích, kdy je rybník úplně zamrzlý. To se pak skutečně musí vysekat v ledu díra.

Lenko, jak tě vůbec napadla taková věc, jako je lžt do studeného rybníka? Jak to celé začalo? To jsi jen tak šla rovnou do studené vody? Nebo ses nějak připravovala?

Vše pro mě začalo reportáží, kterou jsem náhodně viděla v televizi – o novoročním plavání přes Vltavu. Mezi ostatními plavci plavala i velmi stará paní. Když vyšla z vody, mluvil s ní reportér a ona mu vyprávěla, jak v padesáti letech byla nemocná a navíc trpěla depresemi. Pak začala se zimním plaváním a dnes je zdravá, čilá, plná elánu do života. Tenkrát mi uvízla v hlavě myšlenka, že se mi to moc líbí a že to jednou chci dělat také.

Jenže pak několik roků nebylo s kým (z bezpečnostních důvodů by člověk neměl plavat sám). Postupně jsem objevila, že existuje nadšená parta zimních plavců ve Varnsdorfu a v Mikulášovicích, ale to bylo stále hodně daleko. A najednou, opět díky reportáži (vysílané tentokrát televizí rumburského gymnázia) jsem objevila, že na gymnáziu existuje skupinka zimních plavců vedená učitelem Markem Wintrem (mimochodem absolventem naší Polygrafky). Hned jsem se s ním spojila, a protože zimní sezóna už skončila, dohodli jsme se, že se k nim na podzim přidám. Celé léto jsem se nořila do každé vody, kterou jsem kde objevila, a sprchovala se studenou vodou (ale jen lehce – nohy, ruce, obličej, víc to nešlo). No a pak, v listopadu 2015, přišel den D. Sešla jsem se s malou skupinkou nadšenců na přehradě zvané Spínačka. Ti starší mi poradili co a jak a šla jsem do toho...

Co ti otužování přineslo? Skutečně jsi zdravější? Máš lepší kondici?

Jestli jsem zdravější, opravdu nevím, nikdy jsem moc nemocná nebyla ani dřív, ani v současnosti. Teď je to jiné v tom, že když náhodou jsem jen trošičku nastydlá, každý se nad tím pozastaví, jak můžu být nemocná, když se otužuju. Ale podstatné je, že já nezačala se zimním plaváním primárně kvůli zdraví. Lákalo mě to jako výzva překonat sama sebe, jako trochu adrenalinová věc, jako neobvyklý zážitek. Navíc plavání v přírodě mám ráda všeobecně. Tím už trochu odpovídám na to, co mi otužování přineslo. A ještě je to takový těžko popsatelný pocit euforie a tepla, který má člověk v sobě dlouhou dobu po tom, co vyleze z vody. Také jsem poznala partu fajn lidí jak z Rumburku, tak z okolních měst. Slavíme spolu na břehu přehrady, někdy sami, někdy s ostatními, i Vánoce, Nový rok, ukončení sezóny a podobně.

Mohu přijít někdy mezi vás? Taky mě to láká.

Přijď mezi nás kdykoliv, třeba se i pro začátek jenom podívat. Budeme mít radost z každého nového zimního plavce.

Je něco, nač jsem se nezeptala? Chtěla bys vzkázat něco našim čtenářům?

Čtenářům bych chtěla vzkázat:

- Podívejte se na film „Bába z ledu“, po jeho zhlédnutí vám bude vše pochopitelnější.
- Zimní plavání je super zážitek.
- Všechno, co člověk dělá rád a co mu přináší potěšení, vytváří krásnější a smysluplnější život. Jen si to člověk musí nalézt a věnovat se tomu, ať už je to cokoliv.
- Ahoj třeba někdy na přehradě...

-ŠA-

Ondřeje Tichého znám již dlouho. Byl mým žákem, nyní je mým kolegou. Často ho vidáme s fotoaparátem. Pořizuje snímky z akcí, učí žáky fotografovat a následně s nimi pak fotografie upravuje.

Ondro, kam jsi dal vlasy?

Vypadá jako fotograf. Vypadá umělecky. Má dlouhé vlasy. Mně se dlouhé vlasy u mužů velmi líbí. Jsou pro mě symbolem rebelství a rockství. A to já ráda. Dnes potkám na chodbě kluka s krátkým účesem a jsem konsternována. Nenapadlo mě nic jiného, než se zeptat:

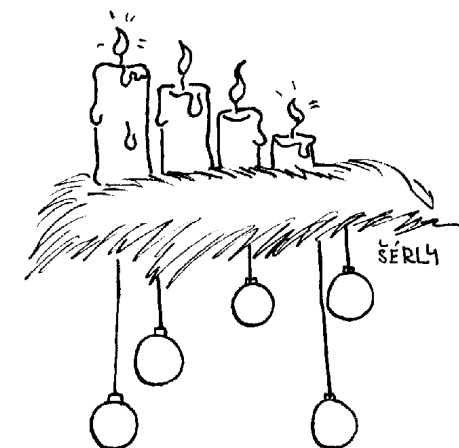
Ondro, kam jsi dal vlasy? Jak tě to vůbec napadlo? Necháš si je zase narůst, nebo jednodušší péče o kratší vlasy zvítězí a ty už do dlouhých vlasů nepůjdeš?

Před zhruba sedmi lety jsem prodělal zápal plic a skoro rok jsem byl v neschopnosti. Nevycházel jsem z domu, bylo mi jedno jak vypadám a nechal jsem si narůst delší vlasy. Další dva roky jsem je udržoval v délce delšího mikáda.

Asi před třemi roky jsem dělal kampaň pro nadaci PinkBubble, která pomáhá mladým lidem v boji s rakovinou. S touto nadací spolupracuje i nadační fond Darujvlasy. Zde jsem se dozvěděl o možnosti darovat vlasy na paruky pro lidi postižené rakovinou. A proč tedy někomu, kdo to opravdu potřebuje, nepomoci a neudělat mu radost? Jenže mé vlasy ještě neměly požadovanou délku na darování, a tak jsem vlasy nechal samovolně růst. Následně se stačilo jen objednat do kadeřnického salónu, se kterým spolupracuje nadační fond Darujvlasy a nechat se ostříhat. Jestli se vrátím k dlouhým vlasům? To ukáže až čas! (smích)

-ŠA-

Vyhodnocení nejlepších masek z podzimních akcí

NEÚPLATNÁ POROTA

HALLOWEEN:

1. místo: Karel Balaš
 2. místo: Lenka Zemanová
 3. místo: Petr Vrána
 4. místo (bramborák):
Lukáš Pallag a Monika Burdová
Valentina Turnová a Barbora Šudová
- čestné diplomy:
Petr Mareš, Eliška Zetková,
Pavel Wolf a Jasmine Jawichová

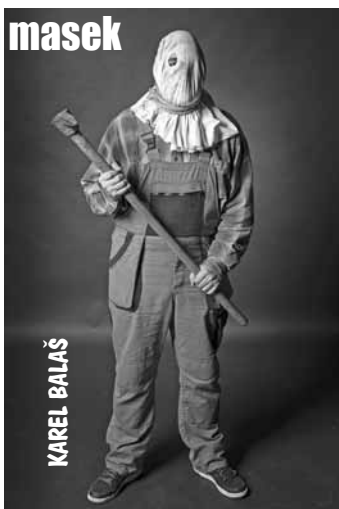
ČERTI.

1. místo: Roman Liščák
 2. místo: slečny Sýkorovy
 3. místo: Karel Balaš (anděl mezi čerty)
- čestné diplomy:
Anna Čápovalá a rodina Fochtova

R. Liščák

ROMAN LIŠČÁK

KAREL BALÁŠ

LENKA ZEMANOVÁ (vpravo)

LUKÁŠ PALLAG & MONIKA BURDOVÁ

VALENTINA TURNOVÁ & BARBORA ŠUDOVÁ

ELIŠKA ZETKOVÁ, PAVEL WOLF,
JASMINE JAWICHOVÁ A PETR MAREŠ

SLEČNY SYKOROVY

ANNA ČÁPOVÁ

KAREL BALÁŠ

RODINA FOCHTOVÁ

Stužkovací večírek

V pátek 16. listopadu proběhl na Konírně v Rumburku stužkovací večírek 4.S. Úvodní řeč mi poskytly její autorky Adriana Křténová a Lenka Zemanová.

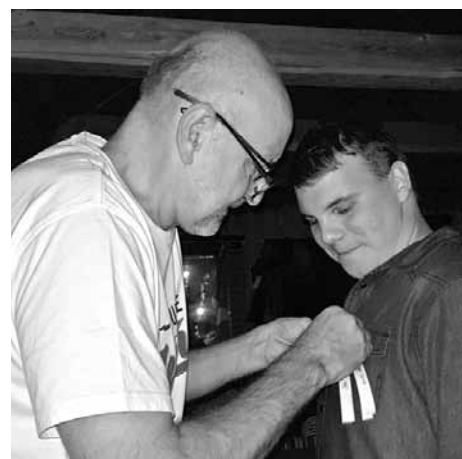
„Milí učitelé, rádi bychom vás přivítali a zároveň vám tímto poděkovali, že jste si našli čas a dnes přišli.

Čtyři roky jsou skoro pryč a uteklo to jako voda. Jste s námi od začátku a přes všechny neshody i naše takzvané „lumpárny“ jste s námi vždy měli trpělivost. Za to vám všem patří velké díky a naše vděčnost. Největší poděkování si samozřejmě zaslouží náš skvělý třídní, pan učitel Svoboda. Na jeho vtípky v hodinách asi nikdy nezapomeneme. Od začátku má s námi svatou trpělivost. Ač ho to občas málem stálo nervy, vždycky pro nás měl pochopení.

Za vše moc děkujeme, i když pouhé poděkování je málo. Jsme vám vděční, že jste to s námi ty čtyři roky vydrželi bez nervového zhroucení.

Přejeme vám příjemnou zábavu a doufáme, že na nás budete vzpomínat jenom v dobrém. Děkuji vám za pozornost, vaše 4.S.“

-Kajča-

POLYGRAFKA V SEMAFORU

Nebývá zvykem, aby se o víkendu studenti se svými vyučujícími vypravili dobrovolně do divadla. Ale v sobotu 18. listopadu 2017 se takový malý zázrak odehrál.

Studující Karolína Kočová, Karolína Štěpánková, Petr Mareš a Matěj Čapek zamířili se svými vyučujícími Erichem Meissnerem, Mgr. Filipem Stojaníkem, Mgr. Ivou Šabatovou a Ivo Šabatou do pražského Semaforu. Všichni společně pak zhlédli představení Čochtanův divotvorný hrnec, které připomnělo první americký muzikál uvedený po druhé světové válce v Československu, kam jej přivezli Jiří Voskovec s Janem Werichem. Inscenace v úpravě Jiřího Suchého všechny účastníky tohoto pozoruhodného zá-

jezdu velmi zaujala. Redaktorky Bezevšeho navíc využily příležitosti položit o přestávce v herecké šatně Jiřímu Suchému v kostýmu vodníka Čochtana několik otázek. Rádi bychom poděkovali Jiřímu Suchému za nesmírnou vstřícnost a trpělivost, které nám prokázal. Celému divadlu Semafor a zejména asistentce Jiřího Suchého Ireně Zlámalové patří velký dík za to, že čtveřici našich žáků obstarala volné vstupenky. Ze Semaforu si všichni zúčastnění odvezli mimořádný umělecký zážitek i pocit nevšedního setkání s jeho poetikou a někteří i se samotným Jiřím Suchým a Jitkou Molavcovou. Věříme, že další zájezd Polygrafky do Semaforu na sebe nenechá dlouho čekat.

DIVADLO SEMAFOR o.p.s., Dejvická 27
BUĎ VÍTÁN KDO S DOBRÝM ÚMYSLEM
Čochtanův divotvorný hrnec
18.11.2017 - 16:00

Rada: 5	Prízemí
Sedadlo: 6	vpravo
Cena:	VIP

semaFOR
1073649247 Cena s DPH 15% 0 Kč Základ daně: 0 Kč DPH: 0 Kč

Tisk Colosseum *105714333*

Pět stručných otázek pro Jiřího Suchého

Jaký byl a je váš největší životní cíl? Dá se říct, že jste jej dosáhl?

Můj životní cíl byl dělat to, co dělám, čili z odpovědi vyplývá, že jsem toho dosáhl.

Jaký máte recept na svou činnost a dlouhověkost?

To se mně udělalo samo. Nemám na tom zásluhu a žádný recept nemám. Nekouřím, nepiju a nesportuju.

Měl jste ještě jiný koníček mimo divadlo?

Mimo divadlo a hraní je můj koníček psaní, kreslení a všechno, co provozuju. Píšu písničky, texty. Mám štěstí, že můj koníček je to, čím se živím. To se nepodaří každému.

Jako Čochtan topíte lidi. Lidé se dají topit psychicky i fyzicky, jaký je podle vás mezi těmito druhy topení rozdíl?

Ono se to od sebe příliš neliší, protože to vždycky nakonec špatně dopadne.

Vzkázal byste něco našemu časopisu?

Byl jsem taky redaktor školního časopisu, který se jmenoval Veška (Veselá škola).

Dělali jsme to na cyklostylu, což se nedá srovnat s tou nádherou, co máte vy. Ale dělali jsme to rádi a s gusem, takže přeju, abyste to i vy dělali rádi a s gusem.

-fis-, -KK-, Kajča

Tyto tři fotografie jsou převzaty ze stránek www.semafor.cz.

MARIÍ CHALUPOVOU

Dne 20. listopadu 2018 jsme se v učebně sešli společně s třídou 3.S a němčináři ze 2.S, abychom mohli vyslechnout příběh paní Marie Chalupové. Při prvním pohledu na drobnou starší ženu mne ani nenapadlo, že by jí mohlo být 92 let. Poté, co nám pan učitel Stojaník společně se spolumoderátorkami N. Hájkovou a S. Marešovou představili Marii Chalupovou, začala nám pomalu vyprávět o svém životě. Dozvěděli jsme se, že je dcera sedláka a v 50. letech minulého století byla z politických důvodů vězněna v několika československých věznicích (Marie Chalupová spolupracovala s agenty, kteří měli spojení se Západem a předávala jim různé listiny). Za tyto činy byla odsouzena na patnáct let. Ve vězení nakonec strávila osm let. Z jejího vyčerpávajícího vyprávění, u kterého jí v jedné chvíli chybělo jen málo k pláči, což mne skutečně dojalo, jsem si uvědomil, jak těžký musel být život tenkrát a jak lehký je dnes. Z celé besedy jsem si hodně odnesl, myslím si že nejen já. Takto na dálku ještě jednou za nás všechny děkuji.

-Trucker-

Připadl mi smutný a nelehký úkol zakončit tento článek o listopadové besedě. Naše škola se stala posledním místem, kde paní Chalupová ve svém životě besedovala. Těší mě však, že ji setkání s našimi žáky a učiteli velice potěšilo a povzbudilo. Oceňovala rodinné prostředí a pozitivní atmosféru, které zde zažila. Velice krásně se vyjadřila o přístupu a zájmu moderátorek Sárky Marešové a Natálie Hájkové. Neskřývala radost ze setkání s celým zdejším publikem. Je mi velkou ctí a potěšením, že se tato beseda uskutečnila. Děkuji všem, kteří svou pomocí a účastí přispěli k mimořádnému setkání s velmi vzácnou ženou. Paní Chalupové vyjadřuji hluboký obdiv a věřím, že nás, kteří na setkání s ní nikdy nezapomeneme, je mnoho.

-fis-

Musím s politováním sdělit, že měsíc po besedě, dne 25. prosince 2017 paní Marie Chalupová zemřela.

Vyjadřuji za celou naši školu hlubokou účast se zármutkem rodiny.

Jsme velmi rádi, že jsme tak obdivuhodnou ženu mohli osobně poznat.

-ŠA-

Srdce mu zůstalo na Polygrafce

David Nožička je náš bývalý žák. Vyučil se u nás ve dvou oborech. Je reprodukcí grafik a tiskař. Nedávno se přijel podívat a zastavil se na kus řeči. Ochotně mi poskytl rozhovor pro Bezevšeho. Jinak už se moc těší na maturitní ples Polygrafky a píše: Dovolená je zajištěná, takže budu moct dorazit.

Můžeš nám sdělit, kde teď pracuješ, jak ses o této firmě dozvěděl. Je to tvé první zaměstnání?

Pracuji ve firmě OTK (Obchodní tiskárny Kolín) v Kolíně. Po škole je to moje první zaměst-

nání. Pracuji na pozici druhého tiskaře. O firmě jsem se dozvěděl ve škole přes pana ředitele, když jsem ještě na Polygrafce studoval.

Jak jsi ve firmě spokojený, můžeš nám popsat, jak vypadá tvůj pracovní režim?

Z pohledu pracovního kolektivu to je super. Je tu prima parta lidí, se kterými je legrace. Z pohledu platu v poměru s bydlením tady v Kolíně je to horší, protože nájem v Kolíně není zrovna nejlevnější. Kdybych měl popsat svůj pracovní režim, pohybuji se kolem stroje, to znamená sháním materiál a barvy k tisku a pak dělám další práce či operace se strojem nebo co mi první tiskař (kolega) řekne.

Na jaké pozici pracuješ, už ses nějak posunul, je možný další postup?

Pracuji, jak již jsem zmínil, na pozici druhého tiskaře, postup je možný, ale až při dostatečném zaučení na stroji. A když to vezmu podle toho, co už umím, myslím si, že jsem se praxí už docela posunul dál.

Jsi ubytovaný, nebo dojíždíš?

Pracuji s tebou nějakí naši bývalí žáci?

Bydlím v Kolíně máme tu s kolegou a bývalým spolužákem z Polygrafky Honzou Figalou pronajatý byt.

Jak vzpomínáš na Polygrafku? Jaké obory jsi tu studoval?

Na Polygrafku vzpomínám často. Byla to nejlepší škola, kterou znám. Mám z ní plno zážitků a hlavně se nedá zapomenout na úžasnou atmosféru a takovou tu rodinnou pohodu. Tato ško-

la mi dala opravdu hodně moc, jak vědomostí, tak i plno kamarádů a hlavně nezapomenutelných vzpomínek. Na škole jsem nejprve studoval tři roky reprodukcí grafika a pak ještě tři roky tiskaře. A nelituji toho. Na této škole bylo těch šest let moc super, je škoda, že to tak moc rychle uteklo.

Jakým koníčkům se věnuješ? Souvisejí nějak s polygrafickým oborem?

Mezi mé největší koníčky patří fotografování s tím, že fotky pak dále upravuji v grafických programech. A také ještě rybařím.

Co bys Polygrafce popřál do nového roku?

Polygrafce bych chtěl do nového roku popřát jen to nejlepší a hlavně ať v ní zůstane ta fajn atmosféra. A také přeji plno dobrých studentů, kteří mají chuť dělat obory, které nabízí právě Polygrafka.

Děkuji Davidovi za rozhovor, přeji mu, aby se brzy dostal na pozici prvního tiskaře. Pevně věřím tomu, že to bude brzy. David je neskutečně pracovitý, houževnatý a navíc šikovný. Jednou bude skutečným mistrem ve svém oboru a nebude mít finanční nouzi. Tak se, Davide, uvidíme na plesu. Měj se hezky a děkuji. -ŠA-

Vzpomínka na pana Pabiána

Vždy, když slyším, nebo říkám to jméno, mám motýlky v břiše. Ne proto, že bych snad byla smířená s tím, že tu není, ale právě proto, že vím, že tu stále je. S úsměvem a s jeho úžasnou bradkou nebo vousy, copánky. Možná začínám zvláště, ale víte, je to pro mě dost nepříjemný pocit. Tak mě to asi trochu vyvádí z míry a klidu.

Pamatuji si, když jsem byla v osmé třídě ZŠ a bylo nám sděleno, že budeme mít přednášku, všichni jsme to brali jako „ulejvání“, že se nebudeme muset učit. Bylo nás v té třídě tenkrát myslím něco kolem čtyřiceti dětí a já seděla v první řadě. Nebyla to žádná obyčejná přednáška, ani výklad o tom, co a jak má být a co je správné. Byl to příběh člověka, který se snažil lidem tu špatnou stranu ukázat prostě tak, jak je, a nikomu nic nenutil. Nebylo to žádné „ulejvání“, naopak... Dobrovolně jsme se všichni přiučili a opravdu poslouchali. Nikdo neprohodil ani slůvko. Když bylo setkání s panem Pabiánem u konce, nabídl komukoli, kdo má nějaký problém, objetí, že to pomáhá nejvíce. NIKDY na to objetí nezapomenu! Neměla jsem otce, za kterým bych mohla jít a být na něj hrdá, cítit to pevné objetí. Pan Pabián mi ho dal. Pro někoho je to možná hloupost, ale pro mě ne. Ten, kdo něco podobného zažil, mě pochopí. Když mi koukal do očí, věděla jsem, že tu pro mě opravdu je a myslí vše, co říká, vážně. Po našem se-

tkání jsem dorazila domů a skočila mé mamince kolem krku. Omlouvala jsem se za sebe, za to, jak to se mnou má těžké, a dodnes děkuji za to setkání, které ve mně probudilo konečně nějakou lítost a ohleduplnost.

Pár let na to, když už jsem chodila na Polygrafku v Rumburku, se ke mně doneslo, že má přijet pan Pabián. Byla jsem hrozně nadšená a okamžitě jsem začala zjišťovat, jestli půjde i k nám. Po zjištění, že ano, jsem konečně mohla jít v klidu spát. Naše setkání po těch letech bylo velmi silné stejně jako objetí a úsměv s radostnými zprávami, že se máme oba dobře. Bylo to hrozně pozitivní a příjemné, mohla jsem ho poslouchat hodiny a hodiny.

Setkání bylo jako poprvé, stejně zajímavé a naučné. Ovšem bylo tu něco navíc - téma o potratech. Shodou okolností jsem byla stejně jako pan Pabián podepsat petici proti potratům a dostala malý modýlek toho, jak vypadá miminko v osmém týdnu těhotenství. Měl ho i pan Pabián. Nabídl, že si miminka prohodíme a budeme tak vědět, že kousek nás je stále po boku toho druhého.

Pan Pabián mi mnohokrát moc pomohl a nesmírně si ho vážím.

Když jsem se dozvěděla tu nešťastnou zprávu, že už mezi námi není, nemohla jsem pořádně uvěřit, že člověk, který rozdával radost a ukazoval smysl života, najednou není.

No, není... Možná jak pro koho. Já vím, že tu stále je. Po boku těch, kteří ho mají rádi, bude vždy!

Život je občas hodně krutý a nespravedlivě zlý. Nechápu, proč to tak je, ale čas BOHUŽEL nevrátím. Kdybych mohla, udělám cokoli by bylo v mých silách, protože tenhle člověk, byl jen jeden, unikát. Mrzí mě, že jste ho nemohli poznat všichni, měli byste ho rádi stejně tak, jako já. Upřímnou soustrast rodině, držte se! Kdyby cokoli, jsem tu pro vás.

Valentina Turnová

Kde ses tu vzal, Kájo?

KÁJU REISSINGERA už na Polygrafce neznají všichni. Skončil tu před dvěma roky. Studoval dlouho, často jsme si ho dobírali, že je tu živým inventářem. Pracoval jako redaktor Bezevšeho, byl zapálený do počítačů, počítačových her (hraje stále) a do historického šermu. Ze zamlklého Káji se postupem času stal velký diskutér. Polygrafku měl a má pořád rád. Občas se zastaví na slovíčko. Vyúžila jsem situace a vyptala se ho, jak se má. *Kde ses tu vzal, Kájo?*

Byl jsem na úřadu práce ukončit jeden program. *Jaký?*

Program Iniciativa zaměstnanosti mládeže. Díky tomuto programu jsem získal práci v restauraci Koliba. Vařil jsem tam. Trochu mimo obor, že?

Ty a restaurace?

Vždy mě bavilo vaření. Zkušenosti mám už z doby, kdy jsem chodil na Polygrafku. Tenkrát jsem nefungoval ve škole a pracoval jsem v kuchyni rumburské restaurace Pod Terasou (dnes již neexistuje). Pak jsem se ale vrátil do školy a začal znova fungovat jako žák.

Když už jsme u toho, který obor jsi studoval?

Nejprve jsem nastoupil jako grafik do maturitní třídy. Toto studium jsem ale přerušil a pracoval jsem již ve zmíněné restauraci. Pak jsem se na Polygrafku vrátil a vyučil se jako knihař. To mi ale nestačilo, byl jsem přijat do studijní třídy a jako reprodukční grafik pro média jsem odmaturoval.

Vybavuje se mi ústní maturita z češtiny, kdy jsem seděl na potítku. Vytáhl jsem si Krysaře. Přišla ke mně třídní, paní Limberská, a ptala se: „Kájo, ty nic nevíš? Proč si nepíšeš?“

„A to musím?“ Z ústní češtiny jsem tenkrát dostal plný počet bodů. To jsem nečekal.

Horší ale byla pro mě němčina. Po celé studium jsem němčinu moc nezvládal, hlavně jsem si nevěřil, v hodinách jsem spával, vše vzdával. Celkově jsem němčinu sabotoval. Každopádně musím říct, že mě podržela paní Lenka Limberská a já nakonec maturitu dal.

A protože se mi na Polygrafce líbilo, ještě jsem se tu vyučil jako tiskař na polygrafických strojích. Mám tedy všechny tři odbornosti. Na Polygrafce jsem dozrál a dospěl.

Přesto v oboru nepracuješ. Donedávna jsi vařil ve Varnsdorfu na Kolibě. Proč jsi tam skončil?

Nejhorší byly peníze. Dostal jsem lepší nabídku.

Co ti tato práce vzala a naopak dala?

Vzala mi hodně osobního času.

Dala mi zkušenosti, kontakty. Naučil jsem se komunikovat, zvládat náročné situace. Naučil jsem se vařit dobře a rychle.

Kde pracuješ nyní a na jaké pozici? Popiš nám svoji práci.

Pracuji v Drylock Technologies v Hrádku nad Nisou jako „balič na paletu“. Balím krabice naplněné plenami a připravuji je pro expedici.

To je trochu mimo obor...

Výrobní linka na pleny nemá daleko od papírenského stroje. Pořád jsou to válce. (Smích)

Když vám tam zůstane ruka, za vteřinu je také o třicet metrů dál. Ale teď vážně.

Motivací pro tuto práci byly peníze. Zaučil jsem se rychle. Pracuji na směny. Bydlím na Studánce. Dojíždím denně autem společně s kolegou. Mám teď více volného času.

Jaké máš plány?

Zatím chci v práci setrvat. Chci vydělat peníze, poplatit dluhy a mít finanční jistotu pro společnou budoucnost s přítelkyní, která zatím studuje VOŠ ve Štětí. Pak se uvidí, co dál.

Vzkázal bys něco Polygrafce?

Mnoho chytrých a šikovných studentů.

Povídání s Kájou bylo milé. Když přijde, rozzáří můj den. Má vždycky nějaké plány, srší z něho nadšení pro to, co zrovna dělá a čím prochází. Kájo, drž se!

-ŠA-

Lze vůbec mít doma vánoční stromeček, kočku a nezbláznit se?

Mám ráda Vánoce. Mám ráda světylka, přezdobené stromečky, soby, zkrátka co se týče Vánoc, tak jsem tak trochu kýčařka. Moc ráda se dívám na americké vánoční filmy, které jsou sice obsahově plytké, ale nádhernými výzdobami se v nich pokochám do sytosti.

Někdy kolem dvanáctého prosince se i já rozhodnu, že nazdobím takový stromeček, že i Lásky nebeská vedle něj nebude kýč. Jak jsem se rozhodla, tak jsem udělala a patnáctého už stál uprostřed obývacího stromu. Vlastně to nebyl strom, bylo to moje mistrovské dílo. Ale že se dočká takové zášti od kritiků, to jsem nečekala. Moje kočky nenávidí Vánoce. Jakmile vidí stromeček, jdou po něm. Nejprve to bylo jen pár kuliček, které jsem duchapřítomně koupila plastové. Kuličky jsem vymetla z pod gauče a Vánoce mohly nerušeně pokračovat. Jenže těm kočkám vadí na Vánocích všechno kromě jídla. Žvýkají spodní větvičky, skáčou na stromeček, až pod jejich vahou omdlévá a pak se ještě tváří, že už byl vlastně starý a upadl sám.

V dalších dnech vše pokračuje dál. Ještě více kuliček pod gaučem. Vánoční řetěz z okna najdu v kuchyni pod židlí. Malá světylka na baterky nesvítí a nikdo mi neumí vysvětlit proč. „Možná proto, že někdo kousl do kabelu?“ navrhuji svým kočkám, ale ony se tváří, jakože jsem si do něj kousla sama.

Dokonce už i ten had mi ničí Vánoce. V nestřeženém okamžiku se spouští z ramene, namotává se na vánoční stromeček a hned se další kuličky ocitají pod gaučem.

Dál už to nabralo rychlý spád. Těsně před Štědrým dnem kočky oloupaly vánoční samolepky z oken. Nemám sílu je tam vracet. Ťapka ukradla dvě vosí hnízda a několik rumových kuliček z tácu. Jen ať stráví den v kocovině, bude od ní klid. Také rozbalila dva dárky během štědrého večera a snědla snad všechno, co šlo.

Nakonec si olepila tlapky vonným voskem z aromalampičky a zbytek večera strávila čištěním. Do Nového roku stromeček ještě několikrát omdlel. Druhého ledna přetkla moje trpělivost a výzdobu jsem uklidila. Nečekám na Tři krále, mám doma dvě bestie.

Stromeček se do dalších Vánoc nějak srovná. Zapomenuté vánoční koule budu nacházet pod nábytkem ještě o prázdninách. Z vánoční výzdoby přežil bez úhony jenom plyšový sob, kterého jsem naivně dala do okna s myšlenkou, že si s ním budou kočky hrát. Za celé svátky si ho ani nevšimly.

Na konec bych se ironicky usmála a suše konstatovala: „Tak zase za rok!“ ale čeká mě velikonocní výzdoba. O vajíčka se bojím podstatně víc.

-Ťapka-

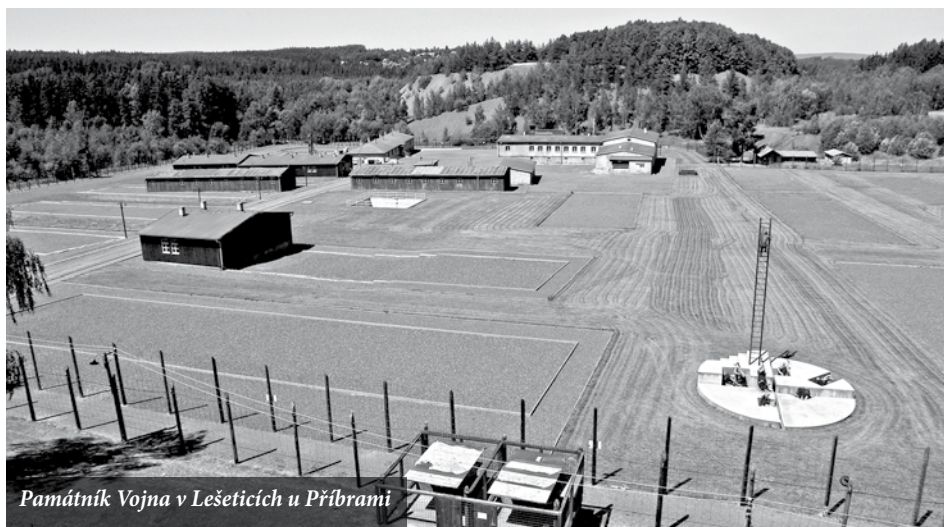

V únoru 1948 vyvrcholil v Československu neklidný poválečný vývoj. Za nastalé vládní krize se moci chopili komunisté. V zemi došlo k zásadní změně státního zřízení a politické orientace. Do té doby vcelku svobodná republika se stala vazalem Sovětského svazu.

Nové poměry přinesly zlé časy i pro mnoho organizací a spolků. Ty, které podle (z)vůle a představ nových mocipánů šly zreformovat, byly po důsledných čistkách vedení začleněny

do prorežimní Národní fronty. Smůlu měli ale všichni, kteří byli – dle mínění komunistů – příliš načpělí „buržoazní ideologií“.

Toto se týkalo ve velké míře skautské organizace Junák. Ač skautské hnutí mohlo prokázat na mnoha příkladech aktivní zapojení se skautů do protinacistického odboje a doplnit je i seznamem dlouhé řady skautských obětí války, pro nový režim byl Junák příliš spjatý s érou první republiky i masarykovskými ideály.

Památník Vojna v Lešetících u Příbrami

JUNÁK V RUDÉ KLATBĚ

Pouhé tři roky poté, co se skauti po téměř šestileté nucené pauze v době nacistické okupace mohli svobodně nadechnout, se Junák opět dostal do klatby.

Ruku v ruce s útlumem činnosti organizace začalo období perzekucí skautských vůdců a činovníků. Do hledáčku komunistické tajné policie – Státní bezpečnosti – se dostaly také oddíly, které pokračovaly v práci s mládeží ve skautském duchu v ilegality. Mnoho dospělých skautů a skautek se však přímo zapojilo do odboje proti režimu.

Komunistická moc viděla ve skautingu jednoho z úhlavních nepřátel „lidově-demokratického“ zřízení. Na přelomu 40. a 50. let začala série trestních stíhání a soudních procesů s představiteli Junáka. Soudci v rudých talárech poslali

za mříže věznic a do táborů nucených prací více než 700 skautů. Mnozí odsouzení pak dlouhá léta strávili v uranových dolech na Jáchymovsku a Příbramsku, v kamenolomech, válcovnách či dalších provozech těžkého průmyslu.

SKAUT? VŽDY VINEN!

Při procesech s členy Junáka vyřkla justice i řadu doživotních trestů. Celá desítka skautů, kteří se dle „lidové moci“ dopustili vlastizrady přímým zapojením se do odbojových akcí proti komunistickému režimu, byla dokonce popravena. Řada skautů se sice vězení vyhnula, byli však nuceni opustit své profese a dělat často jen podřadnou práci.

Podobně, jako se do černých stránek novodobých českých dějin zapsalo narežírované soudní líčení s Miladou Horákovou, také procesy

se skauty měly často předem napsaný scénář i s rozsudek: Skaut je vždy vinen!

V průběhu dalších let se politická situace i poměry v Československu částečně zlepšily. Na sklonku 60. let, v době „pražského jara“, došlo k patřnému společenskému uvolnění v jinak stále v socialistické kazajce sešněrované republice. V té době byl krátce obnoven i Junák.

V MARASMU NORMALIZACE

Po invazi vojsk Sovětského svazu a dalších zemí varšavského paktu v srpnu 1968 ale komunistický režim opět posílil svou moc. Za tzv. normalizace začala další dvacetiletá doba společenského marasmu – a s ní opět zákaz skautingu. Představitelé již potřeptí rozpuštěného Junáka sice povětšinou v 70. letech nebyli uvězněni, ale mnozí byli vystaveni značné perzekuci. Dospělí skauti byli opět vyhazováni z práce, jejich děti měly potíže s přijetím do škol a podobně. Uběhla pak téměř dvě desetiletí, než se skauting mohl po listopadu 1989 znovu svobodně nadechnout, a potřeptí jako bájný Fénix povstal z popela zdánlivě vyhaslých ohňů.

PAMĚŤ ČERNÉ HISTORIE

Známa moudrost praví, že na historii se nesmí zapomínat, aby se chyby minulosti neopakovaly v budoucnu. Také proto se před několika lety pustila malá skupina skautů-historiků do práce na projektu výstavní expozice o skautingu v době komunistické nesvobody 1948 – 1989. Jak se projekt zrodil? „S myšlenkou výstavy přišel skaut a bývalý politický vězeň Miroslav Moravec,“ říká Slavomil Janov, hlavní koordinátor projektu, který dostal název Lilie za ostnatým drátem. „Na počátku 50. let byl Mirek Moravec jako student práv odsouzen za ilegální skautskou činnost a ve věznici a uranových dolech na Příbramsku strávil dva roky. Oproti řadě jiných to byl jen nízký trest, po propuštění ale na dokončení studií nemohl ani pomyslet.“

Slavnostní otevření expozice Lilie za ostnatým drátem – Skauting ve třetím odboji proběhlo stylově: přestřížením ostnatého drátu

Skaut Moravec zůstal idejím, v jejichž duchu skládal junácký slib, celoživotně věrný. I po roce 1989 se zapojil do práce ve skautském hnutí. Na počátku roku 2010 navrhl vedení Junáka vybudování výstavy, která by vzdala hold skautům, tvrdě postiženým komunistickým režimem. Myšlenka se uchytila v Kmeni dospělých, autonomním společenství tzv. oldskautů v rámci Junáka. Do přípravy výstavy se však aktivně pustila jen hrstka jednotlivců. „Bohužel, samotný iniciátor se otevření expozice nedečkal – zemřel ve věku 85 let na počátku roku 2012,“ dodává s neskrývaným smutkem v hlase Slavomil Janov.

Součástí vzpomínkových akcí na oběti komunistické zvlůle jsou v Lešetících pravidelně i polní mše. Bohoslužbu při otevření skautské výstavy celebroidl plzeňský biskup František Radkovský.

V PAMÁTNÍKU VOJNA

Spolu s myšlenkou na zřízení výstavy o skautingu ve třetím odboji přišel Miroslav Moravec i s tipem, kde by mohla být expozice umístěna. Jako ideální se nabízel areál bývalého pracovního tábora Vojna v Lešetích u Příbrami, přímo pod jednou z mohutných hald dnes již ukončené těžby uranové rudy.

„Dnes je v tomto areálu zřízen Památník Vojna,“ přidává se do hovoru Josef Velfl, ředitel Hornického muzea v Příbrami, pod které lešetický památník spadá. „V několika expozicích i v dochovaných někdejších ubikacích vězňů, se mohou návštěvníci seznámit s historií těžby uranu u nás a zároveň – alespoň symbolicky – poznat ponuré prostředí komunistických lágrů. Myšlenku prolnutí naší muzejní expozice s obdobnou skautskou výstavou jsme proto uvítali. Jsme rádi, že Kmen dospělých Junáka dotáhl přání Miroslava Moravce do zdárného konce. Skautská expozice byla otevřena v červnu 2016, při příležitosti tradiční pietní vzpomínky na popravu Milady Horákové i všech obětí zvůle bývalého režimu.“

Výstavu v bývalém lágru si se zájmem prohlédli i dva z žijících pamětníků-muklů Zdeněk Zelený a Eduard Marek. Oba skautští doyení museli bezmála deset z nejlepších let svého života strávit za mřížemi a v hloubi uranových dolů.

Na prvním snímku je Zdeněk Zelený v době svého uvěznění v lágru Vojna, na fotografii vedle si po letech prohlíží staré důlní vozíky.

Eduard Marek je vzor dlouholetému věznění ve stále skyvlé formě: v březnu 2017 oslavil jako nejstarší český skaut 100. narozeniny!

KLOPYTÁNÍ K CÍLI

Ač se to dnes tak nejeví, zrod samotné expozice – přes jasnou koncepci i vstřícnost Hornického muzea – nebyl snadný. „V první řadě jsme se museli probrat ohromným množstvím archiválií a dalších dobových dokumentů,“ pokračuje opět Slavomil Janov. „O skautských procesech v 50. letech a osudech skautů-muklů je toho poměrně dost zdokumentováno. Čerpali jsme z Archivu bezpečnostních sborů i archivu Skautského institutu. Badatelům jsou k dispozi-

Výstavní panely připomínají osudy mnoha vězňů, nebo soustavně pronásledovaných skautů. V lágru prožila pět let i Bedřiška Synková, jejíž postava – dílo umělecké konspirace proti režimu – zdobila dlouho užívanou československou korunovou minci už v době skautčina uvěznění.

ci i další zdroje, cenná byla setkání s pamětníky těch těžkých časů.“

Pro minitým tvůrců a podporovatelů projektu to byla práce na dlouhé měsíce: Vyhledat a třídit informace, poté zpracovat texty pro výstavní panely, doplnit je odpovídající obrazovou dokumentací, vše konzultovat s odborníky i bývalými mukly, dnes doyený českého skautingu. Nakonec tvůrci výstavy ve spolupráci s grafikem – našťastí také skautem a srdcařem, zaníceným pro tento projekt – vše přetavili do 25 velkoplošných výstavních panelů. Ty téměř vyčerpávajícím způsobem vykreslují osudy skautů a strádání jejich symbolické lilie za ostatním drátem. Expozici pak ještě ozdobily stylové prostorové dekorace i tematická výtvarná minigalerie.

KDE SEHNAT PENÍŽE?

Druhým problémem – a snad ještě větším, než téměř nekonečná práce na obsahu expozice, bylo sehnání peněz. Shromážďování podkladů, cesty za žijícími pamětníky, specificky náročné grafické i truhlářské práce, to vše si vyžádalo v projektu značné investice. Navíc je expozice rozmístěna ve třech výstavních sálech jednoho z původních dřevěných baráčků z dob pracovního lágru: V letním žáru sálá přes lepenkovou střechu do místností teplo k zalknutí, v zimě jsou místnosti jen temperovány. Těmto výkyvům však musí výstavní panely odolat, stejně jako další dekorace. A tak jen čtvrt stovky speciálně potitštěných desek výstavních panelů, které tvoří „sendvič“ odolného plastu a hliníku, vyšlo na bezmála padesát tisíc korun...

„Naštěstí se podařilo zajistit finance pro první část expozice, která je už hotová. Nemalou částkou přispěl samotný Junák – český skaut, z partnerů projektu nelze nevzpomenout například společnost Kolektory Praha. Osobními

Neustále pod dohledem Státní bezpečnosti byl po několika desetiletích také spisovatel Jaroslav Foglar.

příspěvky podpořila expozici ale i řada skautů,“ vyjádřil Slavomil Janov poděkování všem, kteří finančně pomohli k realizaci projektu.

PŘED DRUHOU ETAPOU

Výstavní expozice Lilie za ostatním drátem – Skauting ve třetím odboji je v Památníku Vojna přístupna už téměř půl druhého roku. Za tu dobu si ji prohlédly tisíce návštěvníků – obzvláště prospěšná je tato netradiční „hodina dějepisu“ pro žáky školních výprav.

Otevřením tří výstavních sálů však práce na expozici pro skautské historiky neskončila. V plánu je rozšíření prezentace o vitríny s trojrozměrnými předměty, připravován je průvodce výstavou ve formě brožury s vloženým CD. V neposlední řadě chtějí oldskauti obohatit prostor o kresby současných skautů i neskautecké mládeže s tematikou doby nesvobody.

Takže, ať skautská lilie už jen vzkvétá – a za ostatním drátem zůstane jen v podobě poučné expozice v Památníku Vojna!

Roman Liščák

O skautskou expozici je mezi návštěvníky Památníku Vojna nebyvalý zájem. Foto: Ivo Fišera, Michal Chára, Martin Krček, Milan Skácel, Michael Kučera a archiv

Milí čtenáři, přinášíme druhou sérii cestopisů Marka a Kláry, kteří patří do polygrafické rodiny. Z bývalých studentů se stali našimi přáteli, kteří se s vámi opět rádi podělí o své poznatky z cest po Asii. Přinášíme vám sérii jejich zážitků. Nehleďte návaznost, každý příběh je samostatný.

Ěmeke • Marek • Klára • MEZI KONTINENTY

II

4

Vánoční let z Vanuatu na Nový Zéland

Na Vanuatu bylo opravdu drahé, není divu, když si sem na víkend zaletí kdejaký Australan, skoro jak u nás Pražáci na chalupu. My jsme uvažovali, že kvůli drahotě opustíme Vanuatu dřív. Jenže změna letenky by nás vyšla asi na podobnou sumu, a tak bylo lepší zůstat a moc to neřešit. Platí tedy, že zpět na Zéland, odkud jsme sem přiletěli, poletíme na Vánoce. Respektive 25. prosince, jak se to slaví v těchto končinách. U nás v té době ale bude zrovna Štědrý večer, takže v myšlenkách budeme doma u stromečku s našimi blízkými. Já měl krátký přelet 24. prosince z ostrova Tanna na hlavní ostrov Efate. Trajekt nebyl v tyto dny vůbec k dispozici. Takže tyto Vánoce jsem nalítal víc než kdy jindy!

V předvečer našeho odletu jsme si symbolicky udělali štědrovečerní hostinu z místních zdrojů čerstvého ovoce a taky piva. Ráno jsme pak odjeli na letiště s paní Dolores, naší hostitelkou. Jinak bychom museli chytout na ulici jednu z dodávek, korzujících po hlavním městě. Předešli jsme tak dohadování o ceně, která je jinak fixní. Někteří řidiči to ale na bělochů zkusí už z principu. Na letišti dojíme čerstvé buráky a odbavení proběhne ještě rychleji než naše rozloučení s paní Dolores. Potkáváme Indonésanku, se kterou jsem se seznámil na ostrově Tanna, přímo na kráteru činné sopky, letíme společně do Aucklandu.

Při opouštění odletové haly dostanou všichni pasažéři na krk květinový věnec. Nevíme, zda je to normální, nebo protože jsou Vánoce. Každopádně je to milé. Když jsme sem přiletěli, v příletové hale hráli domorodci veselou ostrovní hudbu na uvítanou. Takže v obou směrech originální!

Letíme se společností Air New Zealand a vše probíhá standardně. Dokonce není ani moc turbulence a na to, že jsou Vánoce, je letadlo plné. Z našeho klímbání nás proberou letušky, když si vytáhnou k sobě dopředu pána, co sedí přes uličku. Do mikrofonků, kterými normálně hlásí instrukce, skupinka asi šesti lidí, včetně letušek, spustí několik koled. Posádka je rozverná, a tak se hodně lidí přidává, vše ukončující velkým aplausem. My máme z té situace radost, ale zároveň nám je u srdce teskně, že jsme tak daleko od naší vlasti a našich vánočních tradic. Ale bereme to statečně, to je holt úděl cestovatele.

Zároveň si uvědomujeme, že je inspirativní vidět, jak se Vánoce slaví jinde ve světě a jak všude bezhlavě a bezmyšlenkovitě přejímají Santu. Museli jsme se smát, když včera v hlavním městě na ulici pokřikoval černoch převlečený za Santu něco na děti. Určitě mu v tom kabátu tady v tropech muselo být pořádně horko! Ale to nevadí. Kde se vlastně na Vanuatu v takovém vedru vzal pán v červeném kožichu se zasněženou čepicí? Kdo ví, asi přiběhl se soby přes moře.

V Aucklandu máme pár hodin na přestup na letadlo do Christchurch na jižním ostrově. Teprve až tady letištní rentgenová kontrola odhalí, že máme v příručním zavazadle nůžky. Cestujeme teď pouze s příručním zavazadlem, a tak jsme je ani jinam dát nemohli. Nechají nás ale jít, protože pokud je to součástí lékárničky a čepel nepřesahuje šest centimetrů, je to v pořádku.

Let proběhne bez problémů. Ocítáme se zase na pevné půdě, i když, jak záhy zjišťujeme, ani to nemusí být jistota. O to víc, že je Christchurch v poslední době zmítaný četnými ničivými zemětřeseními. Zrovna včera jedno bylo. Už ani nepočítají kolikáté. Tak proto ty spadlé stropy na letišti. Když jsme odlétali před třemi týdny, vše bylo v pořádku. Telefonicky se spojujeme

s domovem a ti nám zprávu o zemětřesení potvrdí. My to ani netušili. Znovu se otevřelo letiště až dnes ráno... Všichni už to tady berou s úsměvem a notnou dávkou humoru. Máme hlad jako vlci, a tak neodoláme vánočnímu menu a pořádně se najíme. Nebylo to zas tak drahé, jak to na letištích bývá, možná, že jsou Vánoce. Chystáme noc na letišti, už ani nevíme pokolikáté. Až zítra ráno vyrazíme stopem za kamarádem Jindrou do Windchesteru, kde máme zaparkované auto a on se nám o něj stará. Už jsme na tomhle letišti spali dvakrát, a tak víme, že v určitou dobu bude vymezen malý prostor pro všechny přespávající. Tam se natáhneme. Nejhorší jsou na letištích klimatizace, je hrozná zima. Nakonec usneme zachumlaní do cely. Probudí nás, jak se s námi klepe podlaha. Ano, zemětřesení. Zažíváme ho poprvé a je to velmi zvláštní... Místní se ale jen potutelně usmívají a říkají, že tohle jsou jen lehké dozvuky, dootřesy po každém velkém otřesu. Jsme rádi, že už je ráno a že už jsme na stopu.

Přespávání na letišti

Chennaický osud

Tak máme za sebou poměrně náročný cestovatelský den, i když ráno to tak nevypadalo. Indie ukrývá spoustu překvapení a je jen na vás, zda je přijmete s klidem, s úsměvem, či odporem. Prostě jsme zase zvedli kotvy a po snídani se vydáváme o pár kilometrů dál. Nejdřív autobusem a pak příměstským vlakem do centra. Docela zvažujeme přespát ten jeden den v nádražní hale, jako to dělají tisíce Indů, dát věci do úschovny a trochu si tu v Chennai projít. Pak si ale řekneme, že bychom si měli před dlouhou cestou pořádně odpočinout a vyrazíme do města hledat ubytování. Chennai se nám zatím vůbec nelíbí, spousta lidí žije na ulici, vadí nám hluk, smradlavé stoky a ještě smradlavější hory odpadků, po kterých se prohání krysy. Sluníčko se snaží, co může, a mezi panely se téměř nedá dýchat. Ale nejsme v Indii poprvé a myslím, že ani naposled.

Podle průvodce najdeme čtvrt s levným ubytováním. Místní naháněče a bakšišáci ignoruje-

gienu a na TV jsem naladila bollywoodské klipy. Sedím na posteli a čekám. Najednou mě cosi kouslo, dost to svědí a kousanec se začíná zvětšovat. Zrovna vypnuli proud, což je normální indický jev, a tak se nemůžu porozhlédnout. Nicméně se začínám děsit toho, co přijde. Opět mě to kouslo. Nahodili proud a já okamžitě lovím a ulovím. Štěnice! Tak to ne. Hned, jak přijde Marek, žádáme výměnu pokoje. Zaplatili jsme i zálohu na druhý den, tak ať se koukají snažit. Kluci muslimský vypadají, že je to moc nepřekvapilo, ale pokoj nám najdou jiný. Koukám, jak můžu a nic nenacházím. Zkusíme to. Jenže po chvíli mám další kousanec. To už je na mě moc. Sleduji, kam zalézají. A hle, ony mají ještě jinou skrýš. Tu už teď znám taky. Nechci se ráno probudit oteklá a naprosto neschopná cokoliv podniknout. Kdo zažil štěnice, ví, o čem mluvím, a já nejsem žádná cíta.

Jdeme dolů do recepce, kde ukazují dost oteklé fleky. Kluci se shlukují, koukají a pochichávají se. Prý je to „local problem“. Říkám, že je to možné, ale že mě to moc nezajímá a že jdeme jinak. Hlavní šéf kamsi odešel a je tu jen

jeho zástupce, ten nám vrací zálohu. Ale aby nám vrátil dnešní peníze, k tomu se nemá. Vyžadujeme je. On že už jsme pokoj použili. Ano, na dvě hodiny. Po nás můžou ubytovat někoho dalšího. Chlapíci se pomalu vytrácejí, venku se začíná stmívat a my se dohadujeme o navrácení našich peněz. Není to sice na české poměry moc, ale jde o princip. Jen-

Vulicích Chennai

me. Zalezeme do ubytovny, kterou vedou muslimové. S nimi máme dobrou zkušenost. Necháme si ukázat pokoj. Už vím, kam přesně mám koukat, abych odhalila štěnice. Krvelačné potvory, které mě vysloveně milují. Nikde nic takto bereme. Pokojík je obyčejný, s koupelnou a tentokrát i s televizí. Marek jde omrknout město a najít něco k jídlu. Já zatím páchám hy-

že máme smůlu. Neuspěli jsme. Říkáme, že je to poprvé, co nejsme s muslimy spokojeni. Zdá se ale, že jim to vůbec nevádí. Marek tedy nasadí tvrdší palbu tím, že si je najde karma. Prohodím, že muslimové asi neznají karmu. Na to Marek, že je to jedno, že význam určitě znají. Asi ano, protože při slově karma znejistili. Leč peníze jsou ztraceny. 250 rupií!

Hotel nebo vězení

Odcházíme. Odcházíme do již ztemnělého velkoměsta. Hledat nové ubytování? Nové štěnice? Ne, jdeme rovnou na vlakové nádraží, rozhodnutí přespát tam. Přesně jak jsme o tom ráno mluvili. Asi to byl náš osud, abychom si to zkusili. V podstatě jsme si to už předplátili. Zpočátku je tu WC a dokonce koupelna. Taky otevřené občerstvovny. Dáváme si na kuráž mléčný čaj. Rozkládáme na zem naše prostěradla a uvelebujeme se ke spánku. Kolem chodí lidé, a i když tu polehává spousta bezdomovců i cestujících, přeci jenom jsme něco extra. Vždyť běloši bydlí v luxusních hotelích a ne na podlaze. Kolem půlnoci policistky kontrolují spící lidi, chtějí vidět lístek, že čekají na vlak. Ty, co ho nemají, vyhánějí ven. Paní s dřevěnou tyčí do mě opatrně štouchne, odkryju se a ona vidí cizinku. Znejistí, přesto se zeptá na lístek, který lovím z brašny. Ok, ok, říká a nechává nás dál napokoji. Nevím, jestli nevádí, že lístek máme až na zítra odpoledne. To ale už neřešíme. V noci kolem nás brousí strážníci a mě naštěstí opustí poslední štěnice, která se rozhodla se mnou cestovat bez jízdenky.

Ráno dáme zavazadla do úschovny, což se taky neobešlo bez problému, po této noci je to však jen úsměvná epizoda. Odcházíme do města na snídani. Když opouštíme hlavní vchod nádraží, všimne si nás jeden policista a říká: „Vy jste tu spali, že jo?“ Pokrčíme rameny a ptáme se, jak to ví. Jen se usměje, zakrouží hlavou jejich typické gesto ležaté osmičky a nechává nás jít.

EMK ©

LEFT 4 DEAD

Hru LEFT 4 DEAD jsem dostala jako dárek k Vánocům. Sama bych si tuhle hru asi nevybrala, protože hry vybírám hlavně podle příběhu, ale když už jsem jí měla, tak jsem si řekla, že jí dám šanci.

Hra Left 4 Dead je, jak jinak než plná nemrtvých zombíků. Nejsou to pomalí a nemotorní

zombíci, které známe z filmů. Tihle jsou velmi mrštní, agresivní a chytří. Zato ale jdou skolit na několik málo ran. Jejich zbrani je jejich počet. Valí se na vás v nekonečných hordách a čím déle stojíte na jednom místě, tím více jich kolem vás je.

Příběh je zde velmi málo rozpoznatelný. Prostě jen čtveřice hrdnů, kteří jsou z nějakého neznámého důvodu vůči viru imunní a snaží se hordami zombíků probojovat do bezpečné míst-

nosti, kde se lze schovat. Tam se vyléčí, naberou další náboje a vzhůru do dalších hord zombíků. Hra nabízí několik kampaní, kdy se každá odehrává jinde, ale cíl je vždy stejný - dostat se někam, odkud vás mohou odvézt do bezpečí z nakažené zóny. Pokud vás základní kampaně omrzí, dá se jich spoustu stáhnout z internetu. Kromě nekonečných návalů zombíků má hra na vás připravené ještě speciální protivníky. Každý z nich má jiný útok, jinou slabinu a jiný způsob, jak jej porazit. Moje nejoblíbenější je čarodějnice, která prostě jen tak sedí někde na silnici, usedavě pláče a čím blíže jí jste, tím hlasitější děsivá hudba se ozývá. Je tak nebezpečná, že nejlepší strategií je zhasnout baterku a potichu se kolem ní proplížit. Kdo ji probudí, toho čeká opravdové peklo.

Na Left 4 Dead se mi líbí možnost kooperativní hry. V singleplayeru za ostatní tři hrdiny hraje umělá inteligence, která je sice na dobré úrovni, chová se logicky, ale zase pokud vám hra nejde, tak vám prostě nejde a ani počítačem ovládaní partáci vám nepomůžou. Co ale hře dodává plusové body je multiplayer. Left 4 Dead by mě asi za chvíli bez multiplayeru omrzela. Takže na to, že se mi do ní ze začátku ani moc nechťelo, mě hra získala a těším se až zkusím druhý díl.

-Ћарка-

Péče o hada pro úplné začátečníky

Když jsem háda dostala, bála jsem se, že péče bude náročná. Bála jsem se, že něco zanedbám, nebo udělám špatně. Záhy jsem však zjistila, že mít doma užovku červenou je něco tak nenáročného, že práce kolem toho vlastně není skoro žádná.

Než jsem hada ubytovala, bylo třeba připravit terárium, namontovat do něj žárovku, nasypat vrstvu rašeliny, připravit misku na vodu a přidat něco, co poslouží jako úkryt. Já jsem zvolila půlku skořápky od kokosu.

Ráno vstanu, kdy se mi to zrovna hodí a hadovi postříkám vnitřek terária vodou z rozprašovače a rozsvítím světlo. Nemusím to dělat na hodinu přesně, protože v Mexiku, v domovině

užovky červené přece také neprší podle hodin. Had se bude celý den vyhřívat na světle, nebo se schovávat v úkrytu. Někdy ho ani za celý den nezahlednu.

Večer svetlo zase zhasnu a pro hada nastáva noc. Užovka červená je aktívny v noci, takže po chvíľke od zhasnutia obvykle vyléza ven na svoju pravidelnou obhliadku terária.

Moje užovka má hlad tak jednou za 7 - 9 dní. Dostane jednu mraženou myš, kterou je před podáváním třeba ohřát na tělesnou teplotu pomocí teplé vody. Teplou, ale ne vařenou myš pak položíím do terária a když se setmí, had se vydá na lov. Někdy, když má tu správnou náladu, nečeká na setmění a myš si dá rovnou

z ruky. Užovka červená se řadí do čeledi škr-tičů, ale svou kořist zabíjí prudkým stiskem hrudního koše. Má zuby a může člověka kousnout, ale kousnutí nebolí. Užovka není jedovatý had, takže jde o kousnutí, nikoliv o uštknutí. Každé zvíře s jidlem musí produkovat také "odpadní materiál" a ani had není výjimkou. Had vytváří vývržky podobné jako například sova. Jsou to malé válečky, ve kterých jsou nestrávené části myši, třeba srst. Takový vývržek se jednoduše nabere na plastovou lopatku a vyhodí. Jednou za čas se had rozhodne, že už je mu kůže malá, protože jeho kůže neroste společně s ním. To je čas na svlečení kůže. Had má před svlečením kalné oči, zbledne a nejlí. Pak se tře o kameny v teráriu a z kůže prostě vyleze otvorem u hlavy. Na těle má už pod svlečenou kůží připravenou zbrusu novou ve správné velikosti. Kdo si myslí, že had není přitulný tvor, ten se plete. Náš had se nechává velmi rád nosit, schovává se do kapes u mikin a leze za krk, kde je mu teplo. Také rád jen tak leží v teráriu, rozhlíží se po pokoji a otáčí hlavu za každým pohybem. Jestli je to samice, nebo samec vlastně ani nevíme. U malého hada je to obtížné zjistit a pro chov to není podstatné. Na jméno had neslyší, vnímá zvuk jako vibrace. Náš had se jmenuje Valkýra a rozhodla jsem se, že to bude holka. Teprve až budeme plánovat snůšku a hledat jí partnera, budeme potřebovat znát její pohlaví. Nikdy jsem si nemyslela, že budu doma chovat hada. Ale dneska už bych ho nevyměnila. Bála jsem se, že bude problém mezi hadem a kočkami, ale navzájem se ignorují. Had je nejhodnější zvíře v naší domácnosti. On totiž ani neumí zlobit.

Ťapka

Hasičem se musíš narodit 5

Zdravím, v tomto článku trochu odbočím od naplánovaného tématu a povím vám, jak probíhá takový normální silvestr hasiče. Většina lidí pije a o půlnoci odpaluje ohňostroj. Silvestr hasiče je ale trochu jiný. Alkohol u nás existuje buď jen v minimálním množství, nebo vůbec, protože většinou pár minut po půlnocním odpálení ohňostrojů vyjíždíme hasit zapálené krabice, popelnice a někdy i auta. Ano, čtete správně. Je až neuvěřitelné, co vše se může na Nový rok stát. Silvestr trávím u počítače nebo s rodinou a bavím se. Ovšem opravdu málo, a to proto, abych byl připraven vyjet k události. Přemýšlel jsem, o čem napíšu a jak okořením tento článek. Hodně, ale opravdu hodně dlouho mě nic moc nenapadlo. Pak jsem si uvědomil, že znám člověka, který experimentoval na Nový rok s trhavinami. Nedopadlo to zrovna nejlépe, i když mohl dopadnout i hůř. A tak jsem si za tím člověkem došel a vyzpovídal ho. Ten dotýcný, říkejme mu třeba Albert, mě poprosil, abych nezveřejňoval jeho jméno, a já ho zcela chápu.

Jak tě napadlo experimentovat s pyrotechnikou?

No, jak bych začal... Jelikož jsem v airsoftovém týmu, používáme různé granáty, miny, odpalovací zařízení RPG a další munici. Vše si vyrábíme sami. S pyrotechnikou pracuji skoro pořád, takže to neberu jako nějakou zvláštní věc.

S jakou pyrotechnikou jsi experimentoval?

Z RPG vystřelujeme kulové pumy, a jelikož jsme je nemohli sehnat, protože nějaký čínský dodavatel je včas nedovezl, tak jsme se je pokusili vyrobit sami. Nikdy předtím jsme to nedělali, a tak jsme se to pokusili udělat podle nějakého videa. To se však nepovedlo, a tak jsme se to rozhodli udělat podle sebe. Směs jsme dali do obalu od kinder vajíčka a chtěli jsme to odpálit.

Jak to dopadlo a co se ti stalo?

Jak to dopadlo? No musím říct, že velice zájímavě. Myslel jsem si, že to jen odpálíme a vše bude v pohodě. To jsem se ale přepočítal. Knot jsme sice měli dlouhý, ale i tak to bouchlo docela rychle. A následky? Natržené levé ucho, protřazený ušní bubínek, pár hlubokých ran na rukou a čele, ze kterého jsem si nedávno vyndal sám kousek té trubky, ze které jsme to odpalovali. A taky jsem měl očouzené vlasy. Naštěstí obě uši, oči, ruce i nohy mám, tak snad se ucho brzy uzdraví. A vám doporučuji, abyste nic podobného nezkoušeli.

Já mohu nakonec jen dodat to samé, co řekl Albert: NIC PODOBNÉHO NEZKOUŠEJTE!

-Trucker-

Život v kamionu 5

Život v kamionu je náročný. Řidiči zvládají dlouhé trasy. I kamiony je zvládají. Po milionu najetých kilometrech vypadá kamion vcelku normálně a kromě častých závad, které se průběžně opravují, na něm není nic moc zvláštního. Když pomineme korozi a vybledlé barvy, vypadá většina tahačů stále stejně. Říkám většina, protože nehody se stávají. Mnohé kamiony už nemají originální díly. Někdy nešikovní řidiči tahač úplně „zruší“.

Stává se leccos, stačí jeden náraz a kabina je fuč. To už se jen tak nespraví. Naštěstí mě nic takového nepotkalo, ale hodně už jsem toho na silnici viděl.

Chtěl jsem vám předat i nějaké své zkušenosti. Zatím je asi mou největší zkušeností, že není dobré usínat v létě při pauze s otevřeným nedopitým pivem, protože když se proberete, opravdu si moc nepochutnáte!

Takže pozor na zvětřalé teplé pivo!

-Trucker-

DOPIS JEŽÍŠKOVÍ

Milý Ježíšku,

i když na Tebe nevěřím, ale věřil jsem, ostatně jako každé dítě, přesto Ti píši. Spíše z donucení, ale je to možnost se vypsát.

Někdo si od Tebe přeje hmotné dárky, stejně tak, jako si od Tebe někdo přeje třeba světový mír. Pro mě je to pouze frazém, nebo možná sousloví, které používají modelky, aby v soutěži uchvátily porotu a obecnostvo. A co si budeme nalhávat, člověk který si přeje světový mír, si ho nebude přát pouze v době vánoční. Bohužel si někteří lidé neuvědomují pravou podstatu Vánoc a přejí si zbytečně drahé dárky, se kterými často nakonec nejsou ani spokojeni, protože by chtěli víc. Takhle si nevážit dárků od lidí, kterým na nás záleží? Barbarství. Naštěstí ne všichni jsou stejní.

Pro mě osobně není důležité, za kolik peněz dostanu dárky. Raduji se i z maličkostí od rodiny, přítelkyně, přátel a jsem mnohem radši a šťastnější, že s nimi mohu trá-

vit společné chvíle klidu a míru. Svět je totiž hektický a nedovoluje nám to tak často, jak bychom si možná mohli přát. Paradox, že?

Někteří lidé si nemohou, a co je horší, ani neumí představit život bez majetku, stejně tak jako já jsem pochopil, že pro mne je mnohem důležitější rodina, přátelé. Neumím si, ani nechci, představit život bez nich. Ale abych se dostal k tomu svému přání, nebo možná prosbě k lidem, kteří se v tomto textu najdou. Chci, aby se nad ním zamysleli a popřípadě s tím něco dělali. Nuže, přeji si, aby v dnešním hektickém světě plném nás lidí, kteří se ženou pouze za vidinou peněz, moci a slávy, začali dotyční lidé uvažovat. Kdyby lidé uvažovali, možná by zmizela spousta problémů, jako jsou třeba pomluvy. Proč řešit ostatní lidi, jen oni vědí, proč danou věc udělali tak či onak, jen oni vědí sto procentní pravdu. A věřte, že pomluvy bolí a často končí velice špatně. Obracím se ke čtenářům s otázkou „Kdo z vás je také názoru, že primitivním lidem imponuje síla?“ Já osobně jsem měl zato, že bychom se měli

naučit věci pořádně vnímat, což by možná zabránilo zbytečným kontaktům a rozporům, které tak často vyvolávají války. Bohužel, lidstvo válčí už od počátků našeho vzniku. To asi nezměníme.

Toto není ve skutečnosti dopis, spíše taková úvaha, kterou jsem někomu potřeboval sdělit. I když na Tebe nevěřím, jsem typ člověka, co dává většinou myšlenky na papír. A tak se zas a znovu obracím k Tobě, můj věrný příteli.

Rád bych závěrem uvedl příklad, který se opravdu dotkl mého srdce a donutil mě se zamyslet. Když Joshua Bell, nejlepší houslista světa, hrál ve stanici metra Bachovy skladby, které patří mezi ty nejtěžší na světě, nikdo ho nepoznal, nikdo se nezastavil ani na jedinou minutu, aby si poslechl umění. Prošli tudy stovky lidí.

Den poté, vyprodal sál s průměrnou cenou sto dolarů za sedadlo. Z toho vyplývá zásadní otázka: „Když nemáme minutu na to se zastavit a naslouchat opravdovému umění, co ještě nám uniká?“ Jakub Volenec, 2.S

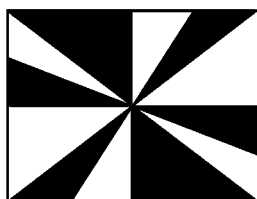
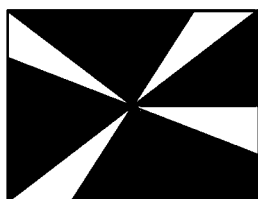
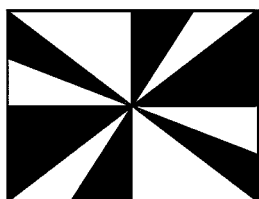
Šluknovská futsalová a florbalová liga

Dne 28. listopadu 2017 se konal ve Varnsdorfu turnaj středních škol ve futsalu a o týden později turnaj ve florbalu. Tým naší školy se umístil shodně na 5. místě.

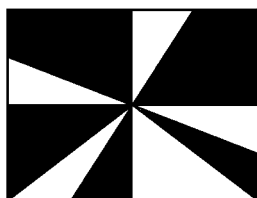
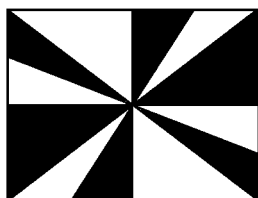
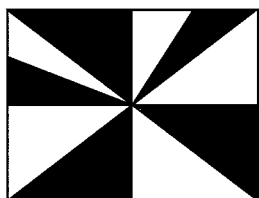
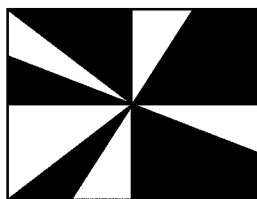
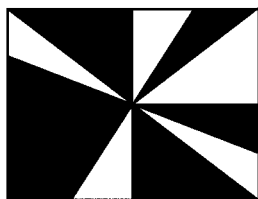
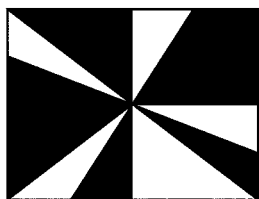
Zúčastněné školy: Gymnázium Rumburk, Gymnázium Varnsdorf, Lesnická škola Šluknov, Bratislavská Varnsdorf, Karolíny Světlé Varnsdorf, Mariánská Varnsdorf, SZŠ a Obchodní akademie Rumburk a Polygrafka Rumburk. Děkujeme zúčastněným žákům za reprezentaci naší školy.

Najdi shodnou dvojici obrázců

1	2	3
4	5	6
7	8	9

Šerby

POZOR, POZOR! HLEDÁ SE MASKOT PRO BEZEVŠEHO! ZN. ODMĚNA JISTÁ!

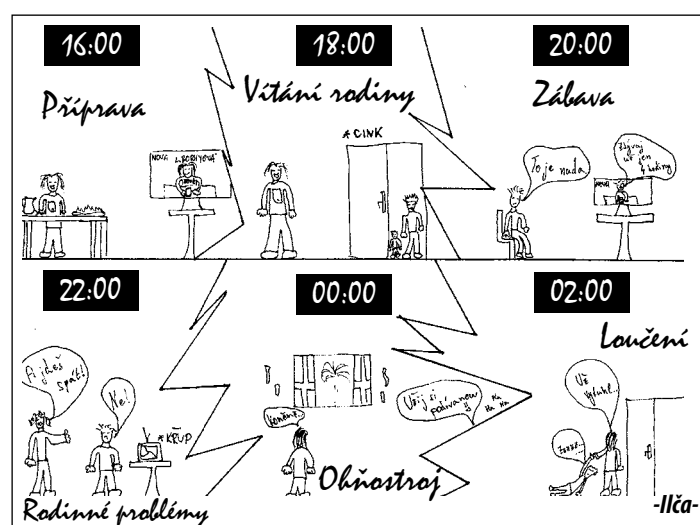
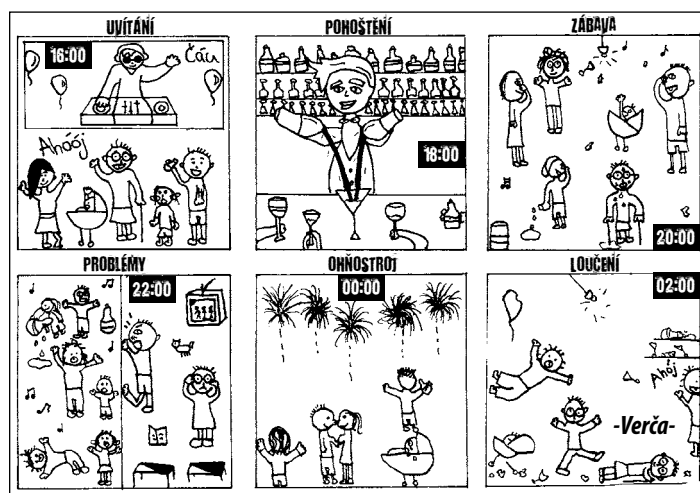
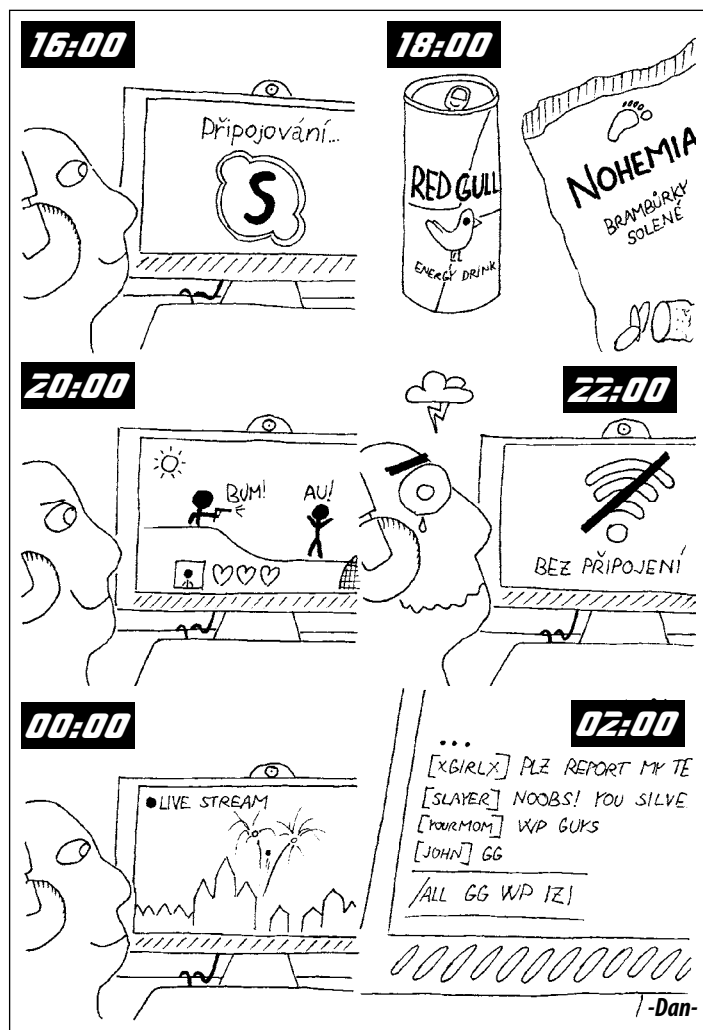
Na vědomost se dává, že je zde jedna z posledních možností navrhnout MASKOTA PRO ČASOPIS BEZEVŠEHO!!!

Nakreslete svou představu, jak by měl vypadat. Může to být člověk, zvíře, věc nebo třeba tiskařský šotek. Fantazii se meze nekladou. Vítězný návrh vybere odborná porota složená z redakční rady a učitelů grafiky. Posléze bude autor odměněn a maskot bude od příštích čísel provázet časopisem. Počítá se i s 3D podobou, která bude redaktory doprovázet na různých akcích.

Roman Liščák

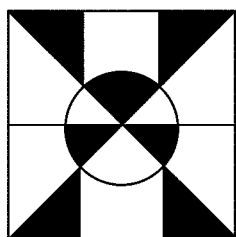

Jak tráví silvestra počítačový typ, párty typ a domácí typ

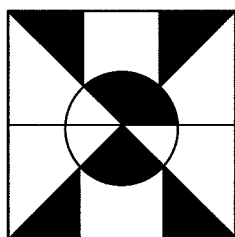

Šest časových etap vítání roku 2018: 1. Vítání spoluúčastníků, 2. Zajištění pohoštění, 3. Zábava, 4. Problémy, 5. Ohňostroj, 6. Loučení

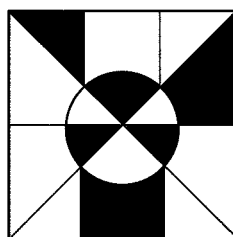
Najdi shodnou dvojici obrázků

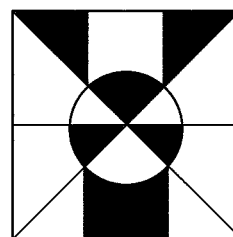
A

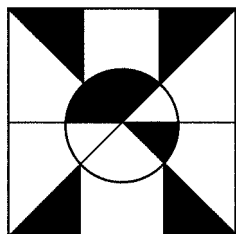
B

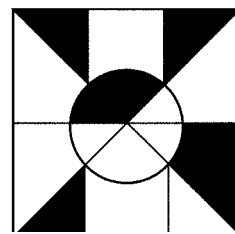
C

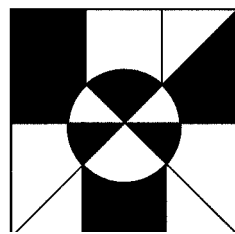
D

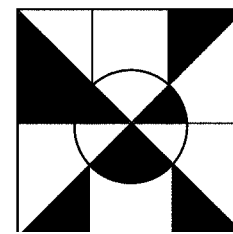
E

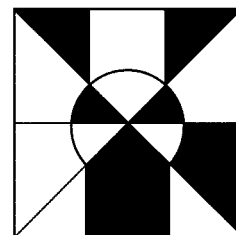
F

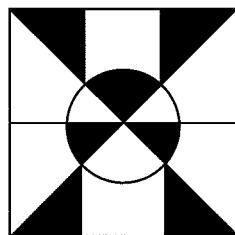
G

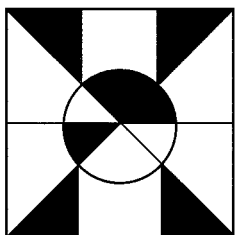
H

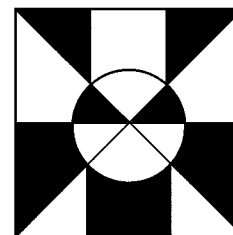
I

J

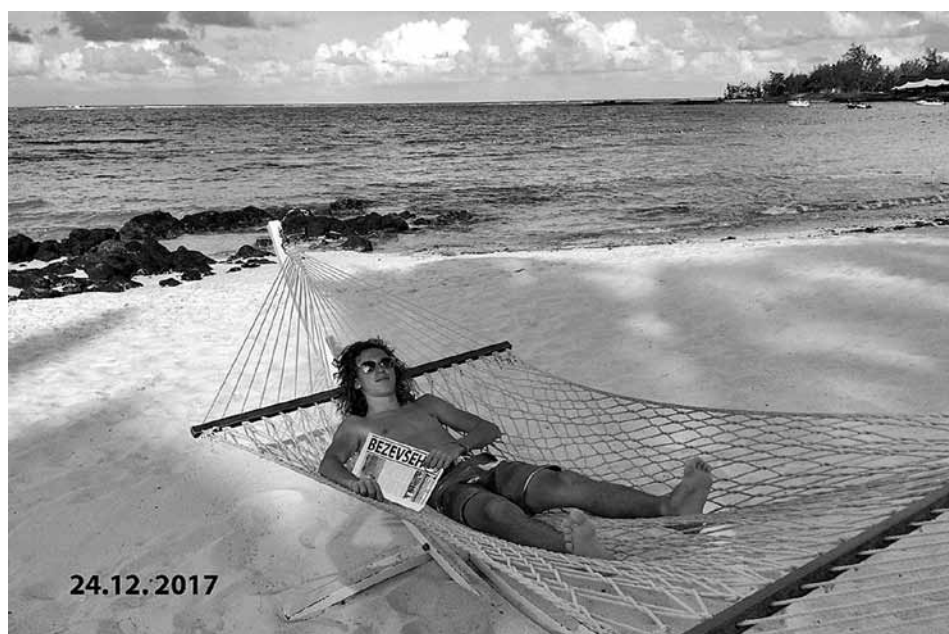

K

L

Lesky

Od posledního vyhlášení nejlepších fotografií s Bezevšeho již uplynula dlouhá doba. Proto budou redaktoři vybírat nejenom z těchto záběrů tu nejlepší. Jak to dopadlo a kdo získá odměnu se dozvíte v příštím čísle. Autorem vánočního pozdravu z Mauricia je -Dan-. Ostatní fotografie pořídila -Šerly- v Drážďanech. -ŠA-

BEZEVSEH

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 400 kusů. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), R. Liščák, Mgr. F. Stojaník (fis), Š. Makovská (Šerly), M. Průša (Trucker), H. Poupová (Tápka), K. Brodinová (Šmudla), B. Liščáková (BL), V. Petrová (Verča), K. Kočová (KK), K. Štěpánková (Kajča), I. Faitová (Ilča), D. Rýdl (Dan), J. Válek (Honza), D. Pavlíková (Yume Ookami)

■ webové stránky: T. Slezák ■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata